

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

YAŞAM BİZDEN YANA!

Alacakaranlık
Kuşağı

Devrim
Savaşın
İşçilerle
Gelecek

Reformizmin
Rüyası

Biz Tutsak
Aileleri
Çocuklarımızın
Yanındayız

•Bakan
Doğruyu
Söyledi

•İnisiyatifli
Olmak

YAŞASIN DEVRİM VE SOSYALİZM!

ARALIK 2008 YUNANİSTAN

İŞÇİ SINIFI EYLEMLERDE ÖĞRENİYOR

İşçi sınıfının giriştiği eylemler (grev, fabrika işgali, sokak gösterisi ve ayaklanma) emekçilerin, kendi sınıfsal çıkarları doğrultusunda, sermaye sınıfına karşı birer araç olmanın yanında, kitlelerin savaş kapasitesini artırma ve eğitime rolü de oynarlar. İşçi sınıfı hedefine eylemlerle ulaşır.

İşçilerin gerçekleştirdiği eylemler, işçi kitlelerinin istemlerini ve özlemlerini gerçekleştirmenin, öğrenmelerinin ve sınıf bilincine kavuşmalarının en etkin yoludur. İşçiler bu eylemler sırasında kendi sınıf konumlarının farkına varırlar. Burjuvaziyle dolaysız, çıplak olarak eylemlerde karşı karşıya gelirler. Kitleler eylemler sırasında kapitalistlere karşı büyük bir kin, öfke ve kararlılıkla öne atılırken; egemenler de eylemleri kırmak, emekçi hareketini ezmek için tüm gücüyle, tüm vahşetiyle harekete geçer. Halk kitleleri, düşmanı bu çatışma içinde daha açık görür ve kavrar. Açık çatışmaların öylesine safılaşırıcı özelliği var ki, bu süreçte tüm burjuva partilerin, medyanın ve diğer kurumlarının anti-proleter nitelikleri ve faaliyetleri, en bilinçsiz bir emekçinin gözünde bile açığa çıkar. Aynı süreçte yalnızca düşmanın durumunun farkına varmakla kalmaz, kendi gücünün ve müttefiklerinin de farkına varır. İşçilerin sermayeye karşı mücadele birliği eylem sırasında, eylem içinde sağlanır. Eylemlerin sonucu ne olursa olsun, eylemleri ister zaferle sonuçlansın ister yenilgiyle sonuçlansın, kitleler eylemlerden eğitilmiş ve öğrenmiş, birleşmiş ve çevikleşmiş olarak çıkacaktır.

İşçi sınıfı savaşıma girmeden, kendisinin hangi yönlerinin eksik olduğunu, mücadeleden açısından hangi eksikleri gidermesi gerektiğini, kendisinin ve karşı tarafın güç durumunu bütünlük ve netlik içinde koyamaz. Eylem aynı zamanda işçi kitlelerinin disiplinini -burjuvaziyle olan savaşı kazanmak için zorunlu olan- pratiğin sınımasından geçirir. Yalnızca sanayinin işçi sınıfına kazandırdığı disiplin yeterli değildir zafer için. Bunun için savaşım içinde sağlanan, örgütlü mücadeleyle kazanılan devrimci disiplin gerekiyor. Hem de sıkı ve yüksek bir disiplin. Eylem emekçi kitlelere devrimci, savaşçı bir disiplin kazandırır ve bu konuda yetkin bir konuma getirir.

İşçi sınıfının var olan potansiyel gücü, enerjisi eylem sırasında açığa çıkar. Daha önce atıl olan, içinde buldukları aynı koşul-

lardan ve yalnızca bu koşullarda bir arada olmaktan ileri gelen emekçi kitlelerin gücü, herhangi bir sınıfsal hedefe yönelmeden kendinden vardır. O güne değin atıl duran kitlelerin bu potansiyel gücü, sınıfsal istem ve eylem sayesinde bir bir hedef ve yön kazanır. Eylemle birleşen kitlelerin gücü, sınıfın istemlerini gerçekleştirmesinin güçlü bir kaldıracı haline gelir. Emekçi kitlelerin enerjisi uzun bir süre içinde birikmişse; bu enerji eylemler sırasında bir patlama biçiminde açığa çıkar. Kitlelerde, eylem içinde, dünyayı değiştirecek gücün emekçilerin evrensel enerjisinin harekete geçmesi olduğu bilinci uyanır ve gelişir.

Sermaye egemenliğine, karşı mücadele, işçi sınıfını birleştirir ve kaynaştırır. Üretici emekçiler kendi aralarında kaynaşmadan, isteklerini kabul ettiremez ve kurtuluşlarını gerçekleştiremezler. İşçi ve emekçi kitlelerin kendi aralarında kaynaşmaları devrimin ön koşuludur. Emekçi kitlelerin kendi içinde kaynaşmaları ortak olarak katıldıkları eylem sırasında, mücadele sürecinde gerçekleşir. Bu eylemler başarısızlıkla sonuçlanırsa ya da isteklerini yerine getirmeye yetmese de yine de eylem süreci işçileri birbirine bağlar. Bir daha ki kez, birlikte daha iyisini yapma duygusu ve bilinci yaratır. Böylece her eylem, kitlelerin biraz daha kenetlenmesini getirir.

İşçi sınıfının özgürlüğüne giden yol, işçilerin kendi eylemlerinden geçer. Kapitalistlerin egemenliğine karşı yapılan eylemler sırasında, kitleler bu eylem sırasında özgür davranır ve özgürlüğü derinden hissederler. İşçi sınıfının kurtuluşunu gerçekleştiren sosyalizm ancak özgür bir ortamda kurulabilir. Yani toplumsal kurtuluş, politik olarak özgür koşullarda gerçekleşir. Emekçiler bu hedefe devrimci eylemlerle varabilirler.

İşçi sınıfının eylemlerinden söz ederken yalnızca ekonomik eylemleri anlamamak gerekir. Politik eylemler de sınıf mücadelesinin bir biçimidir. Kitlelerin politik mücadeleye geçişi, emekçilerin uzun deneyimlerinden, kendi yaşamlarının derslerinden geçilerek varılmıştır. Emekçilerin kurtuluşu politik mücadeleyle gerçekleşir. Sosyalizme yalnızca politik mücadele yoluyla varılabilir. Proletaryanın kurtuluşu her şeyden önce, politik bir görevdir. Politik görev, politik eylemlerle yaşama geçer. Politik eylemlerden geçen işçi sınıfı, politik deneyime sahip olur ve politik mücadele içinden geçerek burjuvaziye yenecek konuma kavuşur. Proletarya birçok ülkede sınıf mücadelesinin, politik mücadelenin

geniş deneyimlerine sahip bir sınıf olarak burjuvaziye yenecek, onu devirecek bir duruma gelmiştir.

Politik eylemler sadece, proletaryanın mücadele potansiyelini açığa çıkarmakla kalmaz, kitlelerin yaratıcı gücünü de ortaya çıkarır. Politik bir eylem olarak ayaklanma, proletaryanın sınıf mücadelesinin ve halk eyleminin en yüksek biçimidir. Proletaryanın yaratıcılığı ayaklanma sırasında en yüksek düzeye çıkar. Bu yaratıcılık kendini olgularla gösterir. Paris Komünü'nün, kapitalizmden komünizme geçişte proletaryanın devrimci diktatörlüğü olarak biçimlenmesi olgusu, Paris proletaryasının yaratıcılığının somut göstergesidir. Devrimci Rus proletaryasının yaratıcılığı birinci Rus Devrim sürecinde mücadele ve iktidar organları olarak sovyetleri yarattı. İtalyan proletaryası 1920'lerde fabrika işgalleri sırasında işçi konseyleri (fabrika konseyleri)ni yarattı. Paris Komünü'nden, Sovyetlere ve işçi konseylerine dek tüm bu örnekler işçi sınıfının yaratıcı zekasının eserleridir. Ve bu devrimci eserler ayaklanma sırasında, devrim dönemlerinde şekillenmiştir.

Proletarya, kapitalizm altında ezilen ve sömürülen tüm emekçi kitleleri yanına, pratikle, eylemlerle çeker. Devrimde öncülük görevini pratikle yerine getirir. Küçük burjuvazinin, burjuvazinin peşinden gitmesinin engellenmesi, ancak devrimin öncüsü olan proletaryanın, burjuvaziye karşı girişeceği devrimci politik eylemlerle olanaklıdır. Proletarya politik eylemlere, iktidarı ele geçirmeye yönelik devrimci mücadelesiyle bütün halk kitlelerine öncülük etmiş olur. Öncülük söze dayanan değil, pratik bir iştir. Bütün sorun, halk kitlelerinin, bu öncülüğü kabul etmesidir. Asıl olan ilan edilmiş olan değil, kabul edilmiş öncülüktür. Halk kitleleri kapitalizmin baskısından ancak proletaryanın pratikte kendini gösteren öncülüğünde kurtarabilirler.

Marksistler, oportünistlerden farklı olarak, işçi sınıfının esas olarak devrimci mücadele yoluyla, eylemlerle eğitileceğini ve dönüşüme uğrayacağını söylerler. Emekçi kitlelerin zihinsel olarak köklü dönüşümü devrim sırasında, devrimle gerçekleşir. Devrim, geçmişle, eski toplumla en kölü kopuş demektir. Marksistler, dar pratikçi dar kafalılardan ayrı olarak da, kitlelerin esas olmamakla birlikte, dernek, sendika vb. Eğitsel kuruluşlar tarafından eğitilmesini kabul ederler. İdeolojik araçların bu konudaki rolünü onuna dek değerlendirmesini de bilirler. Komünistler, bilimsel komünizmin eğitici, dönüştürücü özelliğine uygun olarak bir faaliyet yürütürler.

Geniş kitleleri etkilemenin en etkin yolu, onların eyleminde olmak ve eylemin içinde seslenmektir. Komünistler, kitlelere yönelik çağrılarını kitlelerin eyleminin içinde yaparlar, eylemlerin ta kalbinden.

C.DAĞLI

KRİZ İLERLİYOR, PROLETARYA ÖNE ÇIKIYOR

İçinden geçmekte olduğumuz ekonomik yıkımı, 2001 krizi ile bir tutanlar var. Hayır, pek çok açıdan 2001 krizini epeyce geride bırakan bir yıkımdır bu. Hem tekelci sermaye, hem de proletarya açısından, şimdi bir çok şey, daha keskin, daha açık, daha derin... Kimi farklı noktaları burada maddeler halinde sıralayalım.

1) Son aylarda yaşananlara bakıldığında, sokakları hep işçilerin doldurduğu görülecektir. Tekelci sermaye açısından tam bir kabus: Kriz yüzünden öfkeyle burnundan soluyan milyonlar ve sokak eylemleriyle onları çevresinde giderek daha çok toplayan işçi sınıfı. Üstelik, sanayi proletaryasının en ileri, en örgütlü kesimi olan metal işçileri bunlar. 2001 yılında tekelci sermaye: "Bir sabah uyandık, kendimizi üçte bir daha yoksul bulduk" diyordu, yani kabus bir anda çökmüştü, sermaye dünyası paniğe kapılmış, adeta felç olmuş, kendi inine çekilmişti. Bu kez, proleter hareketin ona dörtbaşı mamur bir kabus hazırlamakta olduğunu görüyor, sermaye dünyası olarak sert, kararlı ve sonuna kadar gidecek bir savaşıma kendisini hazırlarken; proletaryayı da aynı biçimde davranmaya zorluyor, adeta arkasından itiyor.

2) 2001, borç krizi ve Ziraat, Halkbank gibi daha çok esnaf-çiftçi kesimlere kredi dağıtan bankaları topun ağzına getirmişti. Bu yüzden, 2001 krizine damgasını, bu küçük mülk sahibi sınıflar vurdular. Bu sınıfa özgü, hızla yükselen ve aynı hızla düşüp dağılan bir hareketti bu. Krizin burjuvalara özgü karamsarlık toplumu öylesine esir almıştı ki, proletaryanın sınıf hareketi genişleme olanağı bulamadı. Bu kez, işçiler gidiyor en önde. Proleter sınıfa özgü sağlam karakteri, sabrı, güveni, krizle birlikte kabaran toplumsal eylemlere aşılıyarak, bulaştırarak...

3) 2001 krizinin tokadı çok ani, çok sert oldu. Sadece sermaye dünyası değil, emekçi sınıflar da sarsıldı, paniğe kapıldı, yönünü şaşırıldı. Emekçi hareket kendine gelene, yönünü bulana dek, kriz etkisini çok yitirmişti. Bu kez yıkım ani bir darbeye değil, adım adım ilerliyor, her adımda yıkıcı gücünü de artırıyor. Yani bu kez, toplumsal eyleme öncülük edebilecek tek sınıf olan proletarya, derdini tüm topluma anlatabilecek, yıkıma karşı net-berrak çözüm önerilerini en kıyıda-köşede kalmış kesimlere dahi ulaştırabilecek zamana sahip olacaktır. Toplumun bütün emekçi kesimlerini alt üst eden bir kriz döneminde, tüm emekçileri etrafında toplaması gereken öncü sınıf için bu yeterli zaman, çok ama çok önemli bir fırsattır: Böylesi dönemlerde tek bir ay bile, onlarca yıllık örgütlenme deneyiminin sonuçlarını geride bırakabilir.

4) Yıkımın ilerleyişi ve uzun zamana yayılması, 2001'den farklı olarak, öfke dolu yığınların aynı zamanda geleneksel düşünme tarzlarından, alışkanlıklarından ve -kısa süreli öfke nöbetlerinin yokemediği- bir kölece uyusukluktan kurtulmak için gerekli olan o gerilimi, o sert koşulları ve sağlam bir karakteri oturtmak için gerekli olan o ölüm-kalım durumunu yeterince sağlamış olacaktır. Yeterince uzun döneme yayılan bunalım, yarattığı etkiyle, en geride kalanları bile uyandıracak, kurulu düzene başeşmeyi öğütleyen geleneksel düşünce ve önyargılardan kurtulmayı sağlayacaktır.

5) 2001 krizinin yarattığı toplumsal eylemin, coğrafi bir ağırlık noktası, tüm gözlerin çevrilip tüm güçlerin kritik anda yığılabileceği bir merkezi yoktu. Hareket, Muğla'dan Erzurum'a, Yalova'dan Osmaniye'ye dek, pek çok kente, kırsal yörelere dağılmış durumdaydı. Bu kez eylem alanları, ekonominin en önemli sinir uçlarının toplandığı birkaç merkezde yoğunlaşıyor. İstanbul-Kocaeli, İzmir ve Buca gibi sanayi merkezlerinde ekonominin, sınıai üretimin yoğunluğu öyle bir aşamaya ulaşmış durumdadır ki, buralarda başlayan bir hareket, ekonomik bağlantılar vasıtasıyla, tüm toplumu arkasında toplayabilir.

Ekonomik gelişim, İstanbul-Kocaeli gibi sanayi merkezlerinde üretimin merkezleşmesini sağlarken, aynı zamanda bu merkezlerde harekete geçen proletaryanın öncü gücünü de güvence altına almış olur. Bu gibi sınıai merkezler, çok daha direşken, dağılmadan gücünü çok daha uzun süre koruyabilen sınıf hareketlerini barındırırlar. 2001 krizinin hareket merkezleri, bu özelliklerin hiçbirine sahip değildi, fazlasıyla dağınmıştı.

6) Sınıai üretimi ve proletaryayı yoğun olarak barındıran bu kentler,

aynı zamanda, geleneksel küçük-burjuva sınıflarla beraber, çok yoğun bir yeni küçük mülk sahibi kesimleri barındırmaktadır. Mühendisler, eğitimciler, ofis işleri yapan, kapitalizmin gelişimine paralel olarak sayıları hızla artan bu kesimleri biz, geçen sene yapılan Cumhuriyet Mitingleri'nde gördük. Karşı-devrimin ideolojik etkisinden kısa sürede kurtulan, hareket ve inisiyatif yeteneği son yüksek bu sınıfsal katman, mevcut düzene değil ama mevcut hükümete karşı olmak temelinde hareket etse bile, proletarya hareketine önemli bir yetenek transferi ve güç sağlayacaktır.

7) 2001 krizinde, temelde kamu bankalarıyla, hazine kağıtlarını pazarlayan bankalar iflas etmişti. Bu kez, en tepedeki tüm bankalar ve en büyük tekelci gruplar, topun ağzındadır. Son beş yılda tam 38 milyon kişiye banka ve kredi kartı dağıtılanlar, şimdi bunalımın sıkıştırmasıyla, verdikleri kredileri geri çağırılmaya, borçların faizini artırmaya başladılar. Bir bunalım da, çalışmayı sürdürenler kendilerini şanslı sayar, işsiz kalanlar her zaman azınlıktadır; bu da, bir bunalım anında emekçi sınıfların çıkarları arasında fark yaratır. Ancak bu kez, işini kaybetmeyenler de kendilerini şanslı sayamayacak. 3-6 milyonu bulan bir kredi-borç iflasi, tüm emekçi sınıfları aynı çıkarlar doğrultusunda hızla harekete geçirecek bir güçtür, toplumsal bağdır. Bu kez, en örgütlü, en güçlü, en yıpranmış bir sermaye egemenliğini bile yerlebir edecek genişlikte bir toplumsal hareket, ufukta görünmektedir.

8) Bankaların bol bol dağıttıkları kredi kartlarının yanısıra, kentli nüfusun çok önemli bir kesimini küçük-burjuva uyusukluğa sevk eden bir başka olgu daha vardı: Düşük kur nedeniyle, oldukça ucuzlayan ithal malları ve onlarla rekabete girmek zorunda kalan yerli ürünler nedeniyle, nüfusun kalabalık bir kesimi, daha fazla tüketim malına ulaşabiliyordu. Adeta havadan yağın bu bol tüketim malları, döviz fiyatlarının fırlamasıyla, adeta buhar oldu. Son beş yılda ucuz tüketim mallarına ulaşabilen bu kesim, birkaç hafta içinde kendilerini yoksulluğun ve yoksunluğun çemberi içinde buldular, bulmaya devam ediyorlar.

9) 2001 krizi esnasında, "aynı gemideyiz" safsatalarıyla işçi sınıfını sermayeye pazarlayan burjuva sendikacılar, şimdi hiç rahat değil; "artık fedakarlık yapan taraf biz olmayacağız" demek zorunda kalıyorlar. Nasıl demesinler? İşçiler son dayanma sınırına gelip dayanmışlar. Haftada ortalama 55 saat çalışıyorlar, üstelik korkunç bir tempoyla, dayanılması zor bir yoğunlukla. Bu kez işçi sınıfının çok geniş bir kesiminin kaybedecek hiçbir şeyleri yok. Bu ruh hali, burjuva sendikacılara bile yansıyor. Her zamanki gibi, itfaiye rolünü oynayacaklar ama, ne hortum var ellerinde, ne de su.

10) 2001 krizi, neredeyse tek başına Türkiye'yi vurmüştü. Emperyalist güç merkezleri hemen harekete geçtiler ve kısa zamanda şoku atlatacak bir borç para yığını Türkiye'ye akıttılar. Ama bu kez bunalım çağında, para muslukları tümüyle kuru, bu kez yardım gelmeyecek. Öte yandan, bunalımın dünya çapında sürmesi, emekçi sınıflar ve proletarya saf larındaki, küçük burjuvalara özgü karamsarlığı ve sisteme olan güveni, minimuma indirmektedir. Şimdiki bunalım, kapitalizmin sonu tartışmalarının ortasında, Marx'ın kitaplarının 100 kat daha fazla okunduğu bir ortamda, sosyalist düşüncenin sıçrama yaptığı bir dönemde yaşanıyor.

11) Ve en sonunda, ama önem bakımından belki de en başta; Kürt halkının ayaklanma gerçekliğidir. 2001 yılında Kürt halkı, son derece pasifti. Hareket en geri seviyeye düşmüştü. Şimdiyse, Kürt halk hareketi, tüm görkemiyle, ekonomik buhranın ortasında, proletaryaya müthiş bir devrimci ittifak imkanı sunuyor.

Bütün bu koşulların sonucu olarak şu söylenebilir. Bunalımın harekete geçirdiği toplumsal dinamikler öylesine çeşitli, öylesine yaygın, öylesine derin ve güçlüdür ki, yaşanacak eylemler dalgası, sendikaları da aşar, sendikalist sloganları da. Nesnel koşullar, bunalımın karakteri ve üstüste binen olaylar, devrim tarihimizin en geniş kapsamlı, en derine giden süreciyle karşı karşıya bulunduğumuzu, adeta yüzümüze çarpıyor. Ya bu müthiş devrim koşullarını zafere ulaştırırız, ya da gelecek kuşaklar beceriksizliğimiz, cüret eksikliğimiz ve iddiasızlığımız yüzünden suratlarımıza tükürürler...□

NAYLON “FATURACILAR”

Kim mi onlar? Hemen her kriz döneminde arz-ı endam eyleyen “Krizin faturası patronlara” diyerek, eksik olmasınlar, sırtımızı yükten kurtaran(!) reformistler, oportünistler. Onlar olmasaydı halimiz nice olurdu bu kriz döneminde? İşçi sınıfı ve emekçiler “rota”larını şaşır-mazlar mıydı? Fatura ödemek için kuyruklara girmezler miydi? Hele ki onlar var da işçi sınıfı ve emekçilerimi ellerinde faturalarla, patronların önüne diziliyorlar ve “krizin faturasını bize ödetmeye çalışıyorsunuz; ama biz ödemeyeceğiz, siz ödeyin!” diyorlar. Ve bizim reformist ve oportünistlerimiz büyük bir iş başarmış olmanın o dayanılmaz gururuyla eserlerine bakıyorlar. Hani öyle kolay değil daha “direnme kapasitesini ortaya koyamayan emekçiler”e fatura ödememe bilinci vermek. Bakın ne diyor 31 Ekim tarihli Kızılbayrak dergisi: “*Tepkinin boyutunu şimdiden kestirmek mümkün olmasa da, (her ihtimal bir ihtiyat kaydı koyuyor yazar – bn.) işçi sınıfı ve emekçi mütefiklerinin (hani şu az önce bahsettikleri “direnme kapasitesini ortaya koyamayan”lar – bn.) grev silahı dâhil, her araçla meşru-militan bir zeminde direnmekten başka yolu yoktur. Krizin faturasını asıl sahiplerine, yani sömürücü sınıflara yıkmanın tek yolu, bu direnişten geçiyor*” İşte bu kadar! Herkesin krizi kendine! Ya da kendin yaptın kendin öde! Şöyle de denebilir: Kendi düşen ağlamaz! Evet bay burjuvazi, bu krizi sen kendin çıkarmadın mı? Adalet mi bu şimdi senin yaptığın! Krizin faturasını bize ödetmeye çalışıyorsun. Hele ki uyanıklarımız var da bu oyuna gelmiyoruz!

Gerçi kriz başlamadan, daha doğrusu bu boyutta ve açık bir şekilde kendini göstermeden önce ortalama sol hareket

ne kapitalizmin krizinden bahsediyordu ve ne de doğal olarak faturalardan. Hatta onlar emperyalist-kapitalist merkezlerin dünyayı istedikleri gibi şekillendirdiğini, 11 Eylül sonrası egemenliklerini pekiştirdiklerini vb. söylüyorlardı. Şu anda bile sorsanız bu kriz için, kapitalizmin çöküş sürecinin başlangıcı olduğunu kabul etmezler. Bunun kapitalizmin yolun sonuna geldiği anlamı taşımadığını, kapitalistlerin böyle krizin faturasını işçi ve emekçilere ödeterek bu krizden çıkabileceğini iddia ederler.

Böylesi kriz dönemlerinde işçi sınıfı ve emekçilere reformistlerimizin, oportünistlerimizin önerisi: bu krizden bir devrim için yararlanmak değil, faturayı ödememek. Ve hatta patronlara faturayı ödemeleri için kaynak bulmaktır. Patronların “aynı gemideyiz” sözlerine Limter-İş’in verdiği cevaba bakarsak bunu daha iyi anlayacağız: “*Öyleyse sırtımızdan trilyonlar kazananlar, bugün çuvalın ağzını açmak zorundadır*”. Yani bizden aldığınız artı-değeri bize geri verin, sorun bitsin! İyi de sorun tam da burada değil mi zaten? Bunu yapacak olsa, bırakalım kapitalizmin krizini, kapitalizmin kendisi kalmazdı ki zaten. Yok eğer söylenmek istenen “*bizden aldığınızın bir kısmını bize geri verin*” ise, bu da Lenin’in o ünlü deyişiyle, üç kuruşa üç kuruş daha katma mücadelesinden başka nedir ki! EMEP bunu nasıl yapıyor biliyor musunuz, burjuva hükümetin göz diktiği işsizlik sigortasındaki paraları, deyim yerindeyse aslanın ağzından almaya çalışarak. Bunun etrafında öyle bir vaveyla koparıyor ki, eğer bunu burjuvaziye kaptırırsa faturaları zamlı ödeyecek!

Bir de “zamlar geri çekilsin” naif talebinde bulunanlar var. Hemen hemen

her gün yapılan her şeye yapılan zamlardan bunalan işçi sınıfı ve emekçilere gösterilebilecek bundan daha iyi bir hedef olabilir mi?! Böyle düşünüyor reformistimiz ya da oportünistimiz. Biz şöyle diyelim, daha iyisi “kapitalizm geri çekilsin”dir! Bu vesileyle işçi sınıfı ve emekçiler sadece zamlardan değil, kapitalizmden de kurtulmuş olur. Ne olacak isteyen bir yüzü kara vermeyenin iki yüzü! Ne de olsa “Krizle karşı birleşik emekçi iradesi”ni ortaya çıkartmak için kitlesel eylem ve mitingler öneriyorsunuz. Bu arada kapitalizmi de aradan çıkarmış oluruz!

Evet, işte bu kadar traji-komik bir hal almıştır ortalama solun kriz karşısındaki tavrı. Elbette diyeceklerdir ki, “biz krizden emekçilerin haklarının genişletilmesi için faydalanmayı, bu şekilde mücadeleyi yükseltmeyi düşünüyoruz. ‘meşru-militan’ bir mücadele ancak buradan yükselir. Siz, reformlar için mücadeleyi tamamen reddediyorsunuz.” Biz de onlara buradan diyeceğiz ki, “*sorun pasifistlerin, kırtasiyecilerin ortaya koyduğu gibi değildir: ya reformist politik kampanya ya da reformlardan vazgeçme. Sorunun bu şekilde ortaya konuşu burjuvacadır. Gerçekte sorun şudur: Ya devrimci mücadele ki tam başarı elde edilmediği durumda bunun yan ürünü reformlar olacaktır (bunu bütün dünyadaki reformların tüm tarihi kanıtıyor) ya da reformlar üzerine boş gevezelik ve reform vaatleri dışında hiçbir şey*” (Lenin, Seçme Eserler, Cilt 5). İşte siz bugün, bu ikileme sıkışmış durumdasınız. Devrim mi? O şimdi, yalnızca Leninistlerin gördüğü; sizin için hala uzak bir hayal...□

KAPİTALİST ÇÖKÜŞ VE DÜŞÜNCEDEKİ ETKİLERİ

Tarihin olabildiğince hızlı ve yoğun yaşandığı bir dönemden, toplumsal gelişim ve ilerleyişte bir sıçrama sürecinden geçiyoruz.

İçinden geçmekte olduğumuz Yeni Evre'ye özgü olan sıçramalı çöküş ve ilerleme süreci kendini düşünce-bilinç alanında da gösteriyor. Emperyalist-kapitalist sistemin en iri tekellerinin yıkımına, çöküşüne burjuva idealist düşüncenin ve bilincinin yıkımı eşlik ediyor. Bu yıkımın içinde yeni toplumun, sosyalizmin gün geçtikçe daha da olgunlaşan maddi ön koşulları ve proletaryanın devrimci sınıf bilinci yaygınlaşarak güçleniyor. Köklü, geri döndürülemez sert bir kopuş, diyalektik-materyalist kendi karıştına dönüş. Kitleler burjuva ideolojisinin alanından proletaryaya ideolojisinin alanına doğru sert hızlı bir sıçrama içinde.

Ekim ayının başından bu yana, sıçramalı çöküş sürecinde olan kapitalizmin en yıkıcı krizlerinden biri sürmekte. Bu krizin daha başından beri burjuva dünyası "kapital"i elinden düşürmedi. Kapitalizm ve marksizm, burjuvalardan sokakta ki adama değin herkesin dilinde, yaşamında, düşüncesinde. Burjuvazi kendi sisteminin çöküş sürecini "anlamak" için, karıştının proletaryanın devrimci bilimsel dünya görüşüne başvuruyor!

Gerek kapitalizmin yaşadığı bu yıkımın niteliğini gerekse marksizmin bu "anı" ve güçlü öne çıkışını anlamak için içinden geçilen tarihsel sürecin doğru, bilimsel ve nesnel olarak kavranması gerekir. Zira, dünya genelinde yaşanmakta olan krizin algılanışı yüzeysel ve eksik. Bu, kapitalizmin olağan, bilinen "devresel kriz"i değil. Bu krizin, emperyalist kapitalist sistemin içine girmiş olduğu Yeni Evre'nin sıçramalı çöküş ve yıkım sürecinin ürünü olduğu ve daha da devam edeceği kavranmıyor. Kavrayıştaki eksikliğin temel nedeni, gelişim ve ilerlemenin yavaş, tedrici bir dönüşümle oluştuğu biçimde kavranması ama bu aşamaların, nicel birikimin sonucu olarak, ani sıçramalarla kesintiye uğrayıp gelişiminin nitelikçe farklı bir sürece dönüşümünün görülmemesidir. Yani içinden geçtiğimiz Yeni Evre'nin.

20. yüzyılın son çeyreğinde ve özellikle 90'dan bu yana genişletilmiş yeniden üretim sürecinde bilimin, önceden hiç olmadığı şekliyle, bu sürecin doğrudan bir bileşeni olması, üretici güçlerin daha önceki düzeyi ile karşılaştırılmayacak boyutlarda hem nitelik hem nicelik olarak dünya ölçeğinde gelişimini sağladı. Bu durum, üretici güçlerin kapitalist üretim ilişkileriyle çok daha derin, sert ve yıkıcı çatışmasını doğurdu. Temelde bu çatışmanın ve kapitalist aşırı üretimin yarattığı krizler peşpeşe dünya kapitalizminin kimi zaman şu, kimi zaman bu bölgesinde ortaya çıkarken, yapılan müdahalelerle, o andaki yıkımın etkisi ve sonucu erteleniyor, ama aynı zamanda daha büyük, derin, nitelik olarak farklı genel bir yıkımın bağları örülüyordu.

Üretici güçlerin bu düzeydeki gelişimi, sermayenin ve üretimin de katlanan bir hızla büyüyüp merkezileşmesini, emek ve sermaye arasındaki uzlaşmaz karşıtlığın ve dolayısıyla sınıf mücadelesinin hızlı ve sert biçimde keskinleşmesini getirdi. Kapita-

list sistemin temel çelişkisi (dünya ölçeğinde toplumsal nitelik kazanmış üretici güçler ile bu üretici güçlerin daha ileri gitmesini sınırlayan kapitalist nitelikte ki üretim ilişkileri arasındaki çelişki), sistemin kendisini ekonomik, toplumsal, her yönden yıkıma (ama aynı zamanda sosyalizmde maddi ön koşullarını daha da olgunlaştırmaya) sürükledi. Böyle bir gelişim sürecinde kapitalist toplum hızla iki kampa doğru ayrışıyor; burjuva kampı ve proletarya kampına. Bu ayrışma sürecine egemenliğini yitiren, çöken burjuva ideolojisi ile etkisi artan güçlenen bir çekim merkezi olarak yükselen proletarya ideolojisi (marksizm-leninizm)nin sert çarpışması eşlik ediyor. Bugün tüm canlılığı ile bu süreci yaşıyoruz.

Son 15-20 yıllık hızlı ve yoğun tarihsel dönemdeki nesnel koşulların devrimci dönüşümü, bilinçlerde de devrimci dönüşümü ve bilinçli bir arayışı ortaya çıkardı, marksizm'e yönelimi. Bu bilinçli arayışın ya da bilinç sıçramasının yaşanmasının tarihsel ve nesnel birikimi vardı; 20. yy'ın sosyalizm tarihi, kesintisiz biçimde devam eden sosyalizm mücadelesi, özellikle 90'dan bu yana şiddetlenen burjuva karşı-devrimci saldırılara, yaratılmaya çalışılan bilinç bulanıklığına karşı kapitalizmin içsel yıkıcı çelişkilerinin sınıf mücadelesini keskinleştirilmesi sosyalizmi insanlığın bilincinde sürekli canlı tuttu.

Hatırlanacağı üzere, 90'da sosyalist bloğun dağılması ile birlikte burjuvazinin marksizm-leninizme saldırısı en üst düzeydeydi. Önce "tarihin sonu" ilan edildi. Sonra özellikle "bildiğimiz dünyanın sonu" (Immanuel Wallerstein'in kitabından özetlenen düşünceler) ile belirsizlik ve bilinemezlik (20 yüzyıl boyunca bu idealist akımın "bilimsel temeli" nazi faşizmi ile son ana kadar derin ilişkisi olan sonra ABD emperyalizmine transfer olan fizikçi Werner Hersenberg'in "Determinizmden Olasılığa" adlı kitabında işlediği fikirlerce hazırlandı; ayrıca bu fizikçinin bilinçli bir Marksizm ve sosyalizm düşmanı olduğunu vurgulamak gerekiyor) bayrak edinildi. Bu belirsizlik(!) ortamında halkların sosyalizme yönelimine karşı hedef sapırtıcı birçok burjuva projesi uygulamaya konuldu. Ne de olsa "sosyalizm çökmüş"tü işte! Kapitalizm tüm görkemiyle ayakta durmuş ve dünyanın 1/3'lik eski sosyalist topraklarına ve bilinçlerine fora yelken açılacaktı. Öyle de oldu. Ama ne pahasına? Burjuvazi zafer sarhoşluğu içinde ilkel sermaye birikimi sürecindeki açlık sömürü vahşetine, emeğe saldırısına biçimsel olarak benzer ama nicelik, nitelik ve yoğunluk bakımından karşılaştırılmayacak düzeyde emeğe, işçi sınıfına saldırdı; yüzyıllık ağır bedellerle kazanılmış haklar, güvenceler bir bir gasp edildi. Artı-değerin en üst düzeyde sızdırılması, tekel karlarının en üst seviyede tutulması için kapitalist sömürü açık burjuva terörle sürdürüldü. Bu kapitalizmin içsel yıkıcı çelişkilerinin tümünü eş zamanlı olarak hızlı bir biçimde keskinleştirilmesinden başka bir anlama gelmedi. Dünyanın her karışında kapitalizme karşı ayaklanmaların ardı arkası kesilmedi. Devrimlerin ilk dalgaları, burjuvazinin "zafer benim"

dediği dönemde, kapitalist sistemi sarsmaya başlamıştı bile. Burjuvazi, Yeni Evre'nin olgunlaşma sürecini hızlandırmak için ekonomik, politik, toplumsal alanda gerekli olan tüm adımları atmaya sürdürdü, sürdürmekte. Kapitalist sistemin hızlı, sıçramalı çöküş sürecini ve sosyalizmin de çok daha güçlü temellerde yükselişini hazırlıyor.

Marx kapitalizmin bu "yazgı"sını 150 yıl önce ön gördü ve Engels'le birlikte Komünist Manifesto'da tüm dünyaya duyurdu. Marx, şimdilerde tarihsel bir ilgi akınına uğrayan Kapital adlı eserinde sermayenin tarihsel eğilimini ve merkezileşme sürecini ortaya koymuştu. Daha sonra da Engels'de bu sürecin tekelleşmeye doğru gittiğini dönemin ortaya çıkan olgularıyla belirtmişti.

Böylece (tüm nesnel, ekonomik olgularıyla ortaya çıktığı dönemde Lenin'in adını koyduğu) emperyalist aşamanın üzerinde şekillendiği nesnel temeli, yani kapitalist sistemin işleyiş yasalarını, içsel çelişkilerini ve bunların olgunlaşma sürecinde yeni bir toplumsal sistemin, sosyalizmin maddi öncüllerini (ekonomik temeli) ve sosyalizmin kurucu gücünü (proletaryanın rolünü) yarattığını bilimsel olarak ortaya koydular. Bunu, Engels'le birlikte geliştirdikleri diyalektik-materyalist yöntemle gerçekleştirdiler. Diyalektik materyalizm, doğanın, toplumun, insan düşüncesinin içsel hareket yasalarının işleyişine nesnel bir devrimci yaklaşım. Diyalektik-materyalizm, marksizmin devrimci, bilimsel özü oldu. Ama marksizmin bilimselliği, devrimci özü sadece bundan ibaret değildir. Marksizm bütünlüklü bir düşünce sistemidir "dünyayı yorumlayan değil dönüştüren" nitelikte. Maddi önkoşulları (sürekli gelişen ve olgunlaşan), kapitalizmin bağrında oluşan bir çağın ve bu çağın kurucu gücü olan proletaryanın ideolojisidir. Proletaryanın, bilimde, politikada, ekonomide, sanatta, pratik sınıf savaşımında ve sosyalizmi kurup sınıfsız topluma, komünizme ulaşmadaki sözü ve eylem kılavuzudur. Marksizmin bu devrimci bilimsel özü, 20.yüzyıl boyunca yaşamın her alanında doğrulanmakla kalmadı, aynı zamanda sermaye niteliği taşıyan bilimin tüm dalları tarafından, kapitalist üretim sürecinin kendisi tarafından devamlı güçlendirildi, güçlendirilmekte... Nasıl ki kapitalizm kendi mezar kazıcısını (proletaryayı) güçlendirmeden varlığını sürdüremezse, proletaryanın ideolojisinin (marksizm leninizmin doğrulanmasını sağlayan ekonomik, bilimsel, toplumsal, politik olayları güçlendirmeden duramaz. İdeolojik olarak gerçekleştirdiği tüm saldırılara rağmen; reformizmin, oportünizmin de tahrifine rağmen, marksizm-leninizmin devrimci-bilimsel özü her zaman daha da güçlenerek ortaya çıktı. Özellikle 90'dan bu yana burjuvazinin, marksizm-leninizmin devrimci bilimsel özünü proletaryanın, halkların, insanlığın bilincinden silme çabası en üst düzeyde sürdürülmesine rağmen; dünya burjuvazisinin ABD öncülüğünde uluslararası komünist-devrimci harekete, dünya proletaryasına ve emekçi halklara karşı başlatılan 3.Dünya Savaşı'nın teslim alma hedefine rağmen, tüm bu yaratılmaya çalışılan bilinç bulanıklığı ve katliamlara, dehşete rağmen, emperyalist-kapitalist sistemin son 1-2 aydır yaşamakta olduğu çöküşün henüz ilk günlerinde dünya çapında marksizm-leninizme yönelimin bir kez daha ama daha da güçlü biçimde ortaya çıkardığı gerçek marksizmin doğayla, bilimle, proletarya ile, emekçi halklarla, insanlığın kendisi ile yaşam bulan, vücut bulan canlı, dinamik bir bütün olduğudur.

Marksizmin doğuşuyla daha 19. yüzyıl ortasında insanlık geri döndürülemez bir düşünce devrimini gerçekleştirmiştir. Komünist Manifesto bu devrimin ilanı olmuştur. Aradan geçen 150 yılı aşkın tarihsel dönemde insanlığın marksizmle neleri başara-bileceğinin, yaratabileceğinin eşsiz deneyimleriyle ve birikimleriyle doludur. Emperyalist-kapitalist sistemin yaşamakta olduğu çöküş içinde dünya çapında marksizme yönelişin altında yatan da budur. □

YUNANİSTAN SAVAŞ ALANI

7 Aralık akşamı Atina'nın Exerhia bölgesinde bir grup genç ile 2 polis arasında çıkan tartışma sonucunda polis, hedef olarak ateş açmış ve 15 yaşındaki lise öğrencisi gencin ölümüne sebep olmuştur. Atina'nın Exerhia bölgesi, anarşist grupların yoğun olarak bulunduğu bir bölgedir ve polislerle çatışmalara çok yoğun rastlanır. 7 Aralık akşamı da gençler polis aracını gördüklerinde ellerindeki pet şişeleri polisler fırlatmışlar bunun üzerine polisler araçlarını biraz ileriye park ederek gençlerin yanına dönmüş, hedef olarak ateş açmışlar ve olay yerinden uzaklaşmışlardır.

Bu olay üzerine bütün Yunanistan'da şu anda da devam eden eylemler gerçekleşmiştir. Olayın hemen ardından Exerhia bölgesinde binlerce kişi toplanmıştır. 8 Aralık günü sabah saatlerinden itibaren ise Atina merkezinin en büyük caddesinde "KAHROLSUN KATİL HÜKÜMET" pankartıyla yürüyüşe geçen binlerce kişi, Atina'yı savaş alanına çevirmiş, geçtikleri caddelerdeki banka ve büyük mağazaları yakmışlardır. Polislerle de çatışan göstericilerin eylemleri hala devam etmektedir.

Atina'daki gösterilerin dışında Yunanistan'ın başta Selanik olmak üzere, Patra, Kavala, Volos, Girit, Yanena gibi kentlerinde de göstericiler karakollara ve polis araçlarına saldırıda bulunmuş ve polislerle çatışmışlardır.

Ülke genelinde çıkan olaylar sonucunda İçişleri Bakanı Başbakanı istifasını vermiş ancak başbakan bu istifayı kabul etmemiştir.

Ayrıca genci öldüren 2 polis de tutuklanarak cezaevine gönderilmiştir.

Ne bu tutuklamalar, ne istifa istemleri ne de polis şefinin televizyondan özür dilemesi, sokaklara taşan öfkeyi dindirmeye yetmemiştir.

Yunanistan'dan Leninistler

EMPERYALİZMİN YENİ UMUDU OBAMA

ABD başkanlığına Barack Obama'nın seçilmesi medya aracılığıyla büyük beklenti ve sevinç gösterileriyle birlikte dünyaya günlerce yayımlandı. Martin Luther King'in hayalinden Kenya'da bir gün tatil ilan edilmesine, Japonya'da Obama adlı yerdeki kutlamalardan Van'a kadar dünyanın her yerinde haber ve görüntüler eşliğinde mütahş bir propaganda bombardımanı yaşandı. Afrika'dan sevinç gözyaşları görüntüleri, ABD'de Afro-Amerikalıların sevinç gözyaşları bol bol görüntülerle aktarıldı. Bütün propaganda, şamata ve söylenenler içinde en önemlisi, bir beklenti oluşturma amacıyla söylenenlerdir. Yeni bir döneme girildiği, karanlığın sona erdiği, iç savaşın asıl şimdi bittiği, hayallerin gerçek olduğu vs. söyleniyor. Hatta iş o kadar ileri vardırıldı ki, Türkiye'de Tayyip Erdoğan'ın Obama gibi başlayıp Bush gibi olduğu benzetmesi ile Obama olumlu olmanın kıstası gösterilmeye çalışıldı. İran'da bir gazetenin neden bizim bir Obama'mız yok şeklinde başlık attığı için kapatıldığı haberi gibi haberlerle Obama beklentilerine yönelik yayınlar sürdürülüyor. Irkçılık artık bitti deniliyor. Onyıllar boyunca göklere çıkardıkları ABD'nin aslında öyle olmadığını da itiraf etmiş oldular. Irkçılık bitti, iç savaş asıl şimdi bitti, karanlığın sonu gibi söylemler, şimdiye kadar yaşanan durumun itirafıdır.

Obama'nın başına geçtiği ABD, kuruluşundan beri, hep kapitalist sistemin yükselen ülkesi oldu. Hala sistemin en büyük gücü, motoru ve jandarması olmasına rağmen, artık bu durumunu sürdürmez hale geldi, çöküş yaşıyor. Irak ve Afganistan'da büyük bir askeri yenilgi yaşıyor. Kafkaslarda kurulan ABD yanlısı iktidarlar zor durumda. Ortadoğu için dayatılan Büyük Ortadoğu Projesi iflas etti. Latin Amerika ülkelerinde devrimler yükseliyor. ABD'nin kovulduğu ülke sayısı artıyor. Ekonomiye gelince, ABD ile özdeşleşen, varlıkları 4 trilyon dolar olarak belirtilen General Motors bile zarar açıklayıp yardım istiyor. ABD'nin en büyük bankaları peşpeşe yıkılıyor. Otomobil üretim merkezi Detroit'te son iki yılda 100bin işçi işten atıldı. Kapitalist bunalım tam merkezde en güçlü yıkımları gerçekleştiriyor. Sistemin yıkımı en büyük etkisini ABD'de gösteriyor. Kapitalizm dünya çapında gerçekleşen tarihsel bir yıkım sürecindedir. "Amerikan rüyası" diye dünyanın her yanında sürdürdükleri propaganda 21.yüzyılın başından bu yana tersine döndü. Dünyanın her yerinde, halklar Amerikan emperyalizmine düşmanlıklarını gösteriyor. Son onyılda bu hem kamuoyu yoklamalarıyla, hem yükselen devrimci mücadelelerle kendisini açığa vuruyor.

ABD sermayesi, "Demokratlar" üzerinden son 20 yıldır burjuva "muhalifleri" başkan adayı gösteriyor. Clinton bir "68'li" olarak öne çıkartıldı. Geçen dönem Bush'a karşı Vietnam Savaşı nedeniyle "muhalif" birisi çıkarıldı. Ve bu kez "değişim" dendi. Tüm bunların amacı esas olarak içerideki devrimci mücadele potansiyelini kırmak, kitlelerin devrime yönelmesi yerine, bu tip "muhalif" politika ve kişilerle sistemde tutmak.

ABD'nin kuruluşundan bugüne kadar hiçbir Afro-Amerikalı başkan olmamışken şimdi olmasının anlamı nedir? Bu kadar iddialı ve büyük beklenti, misyon yüklendiği neden söyleniyor? Bu soruların cevabı kapitalizmin yaşadığı yıkım ve devrimci yükseliştir. 90'lı yıllarda sosyalist sistemin dağılmasıyla kapitalizmin ölümsüzlüğünün ilanı gerçekleşmiş ve daha 10 yıl bile geçmeden kapitalizme ölüm şiarları dünyayı sarsmaya başlamıştı. Şimdi yeniden 90'lardakine benzer bir beklenti havası yaratmaya çalışıyorlar.

Kişiler değişince, politikanın özü değişmez. ABD'nin politikası emperyalisttir. Bunun temeli, tekeli kapitalizmdir. Emperyalizm sürdükçe, onun politikaları da sürer. Bu politikalar çeşitli biçimlerde olabilir, ama özü emperyalist olarak kalır.

Bu kadar yoğun propaganda ve gürültünün tamamen boşa gideceğini söylemek yanlış olur. Gerçek amacını ve neyi gizlemeye çalıştıklarını görmek gerekir. ABD, tüm emperyalist ülkeler, büyük bir bunalım sürecindedir. Dünyanın en büyük emperyalist tekellerinin başında gelen General Motors'un çöküşü bile para pompalanmasına rağmen engellenemiyor. Emperyalist ülkelerde ekonomik çöküşü durdurmak için tekellere trilyonlarca dolar para aktarılmaya başlandı.

Tüm çabalara rağmen ekonomik çöküş tarihte hiç görülmedik boyutlara doğru gidiyor. En büyük emperyalist tekeller peşpeşe yıkılıyor. Bunalımın asıl etkileri daha yeni başladı. İşsizlik, yoksulluk, sefalet hızla yayılıyor. Bütün gürültü bu süreçte ortaya çıkacak ayaklanmaları ve devrimleri engellemek için yapılıyor.

Obama ile aşılana çalışılan umut ile, karanlıktan çıkıyoruz söylemi ile yapılmaya çalışılan tam da sona ermekte olan karanlığın, kapitalizmin sürmesini sağlamaktır. Yıkılmakta olan sisteme yeniden bir güven sağlayarak beklenti ve umut aşılama istiyorlar. Tarihin çöplüğüne atılacak olan kapitalist sistemi ayakta tutma, yaşatma yolu olarak dünya halklarına ve proletaryaya bu süreci yeni bir başlangıç, yeni bir umut olarak gösterip beklenti yaratılmaya çalışılıyor. Afro-amerikalı bir başkanın seçilmesiyle dünyanın her yerindeki emekçilerin, ezilen ve sömürülenlerin duygularına ve vicdanlarına hitap etmeye çalışıyorlar. Geçmişteki kölelerin torunlarının bile başkan olduğu gösterilerek ezilmişliğe karşı duyulan sempati, vicdanlardaki acıma duygularına hitap ediyorlar. Emekçilere ezilenlerden biri, onlardan biri olarak hissettirilmeye çalışılıyor. Gençliğinde Afrika'daki büyükannesinin yanında sırtında çuval taşırken çekilen fotoğraf başına dağıtılıyor, dünya halklarının duygularına hitap edip sempati ve beklenti oluşturulmaya çalışılıyor. Propaganda ile yaratılmaya çalışılan havayı, beklenti oluşturma çabasını uzun süre sürdüremeyecekler.

Obama, ABD'nin katliamlarını, azgın sömürüsünü sürdüren bir başkan, emperyalizmin bir başı olmaktan öteye gidemez. Bu kadar propagandadan Obama döneminde sömürü ve katliamların daha fazla olacağını söyleyebiliriz. Clinton döneminde Irak'ta 500bin insan ambargo nedeniyle ölmüştü. Bizde de SHP'nin iktidar ortağı olduğu yıllar, iç savaşın en kanlı yükselişine tanık olmuştuk. Obama da başkanlığı süresince yıkılmakta olan sistemi zor yoluyla ayakta tutmaya çalışacak, ABD ve dünyanın her yerinde baskı, şiddet, savaş ve katliamları artıracaktır. ABD küresel çapta yaşanan sıçramalı çöküşü engellemek amacıyla, dünya ölçeğinde çeşitli biçimlerde sürdürdüğü propagandayla halklarda, emekçi yığınlarda bir beklenti yaratmayı, böylelikle küresel iç savaşta kazanmayı amaçlıyor.

Kapitalistlerin dünyanın her yerinde bir süreden beri "değişim"den -güya değişim- sözetmelerinin nedeni, kitlelerde gerçek bir değişime olan güçlü özlem ve bu yönde ayağa kalkmalarıdır. Kapitalistler halk kitlelerinin köklü değişim istemlerini artık yalandan "değişim"lerle daha fazla engelleyemeyecektir.

Artık bütün karanlıkların sona erebileceği doğru. Ancak bu Obamalarla değil, tersine Obamaların sürdürmeye çalıştığı karanlığı Obamalarla birlikte yıkarak gerçekleşecektir. Karanlıktan kurtuluş, Obama'nın engellemekle görevli olduğu sosyalizmin gelişile olacak. Kapitalizmin tarihsel yıkımını engellemek Obamaların görevidir. Ancak bunu başarmak sadece onlara bağlı değildir.

Gerçekleşen yıkıma karşı aydınlığa çıkışın yolu, sosyalizmdir. Dünya halkları ve proletaryası, devrim mücadelesini yükselterek zaferi elde edebilir. Gelecek Obamalara değil, emekçilere bağlıdır. Emekçiler kendi kurtuluşları için örgütlenip savaşarak zaferi kazanabilir. Geleceğin nasıl şekilleneceği devrim güçlerinin örgütlenip mücadele etmesiyle belirlenecektir. □

BÜTÜN İKTİDAR EMEĞİN OLACAK

KESK, DİSK ve bütün emek örgütlerinin, devrimci sosyalistlerin, siyasi partilerin katıldığı “İşsizliğe, yoksulluğa ve zamlara karşı miting”, onbinlerce emekçiyi Ankara’da bir araya getirdi. Ülkenin hemen tüm şehirlerinden yola çıkan emekçiler, dört kol halinde gelerek sabahın erken saatlerinde Hipodrom’da toplanmaya başladı.

Kapitalizmin yükünü en çok sırtlayanların başında gelen eğitim emekçilerinin ağırlıkta olduğu kitle, saat 10.00 civarında kortejlerini oluşturarak saat 13.00’de başlaması planlanan miting için Sıhhiye Meydanı’na doğru yürümeye başladı.

Biz de “Mücadele Birliği”, “Fabrikalar Tarlalar, Siyasi İktidar Herşey Emeğin Olacak”, “Bütün İktidar Emeğin Olacak” pankartları ile kortejde yerimizi aldık. Kızıl renkte Deniz bayraklarımız ve yaşadığımız son saldırıyı protesto için “Devrim Yürüyüşümüz Engellenemez” pankartımız da kortejimizin renkli görüntülerini oluşturuyordu. Yol boyunca bir taraftan “Devrim Yürüyüşümüz Engellenemez”, “Açlıkla Terbiye Politikası” ve “Yeni Bir Dünya Doğuyor” başlıklı bildirimimizi emekçilere ulaştırırken, bir taraftan da “Fabrikalar Tarlalar, Siyasi İktidar Herşey Emeğin Olacak”, “İktidar Dışında Herşey Hiçbir Şeydir”, “Zindanlar Yıkılsın Tutaklara Özgürlük”, “Bütün İktidar Emeğin Olacak”, “Baskılar Tutuklamalar Bizi Yıldırılmaz”, “Yaşasın Halkların Mücadele Birliği” sloganlarımızı attık.

Miting başladığında, alana ulaşan emekçilerden daha faz-

lası henüz alana girememiş durumda bekliyordu. Türk Tabipler Birliği, Türk Mimar ve Mühendis Odaları Birliği ve DİSK Genel başkanları sırayla kürsüde söz alıp, “yaşanan sürecin Marx’ı haklı çıkardığını” söyleyerek, kriz geliyor, kriz geldi gibi sözlerin anlamını yitirdiğini; artık sözün bittiğini ve sıranın eyleme geldiğini, işten çıkarmalara, zamlara, işyeri kapatmalara, askıya alınan ve imzalanamayan toplu iş sözleşmelerine, toplu ücretsiz izinlere, düşük ücrete karşı her yerin eylem alanına çevrilmesi gerektiğini vurguladılar. Bu esnada arama noktasında polislerin “pankartları” gerekçe göstererek emekçilere müdahalesi üzerine çatışma yaşandı.

Polisin biber gazı ve coplarla saldırıya geçmesi üzerine eylemciler kaldırım taşlarını sökerek ve bayrak-pankart sopaları ile kendilerini savununca çatışma büyüdü. Sıhhiye’de DTCF, Adliye, Strasburg Caddesi, Hanımeli Sokak dolaylarına yayılan çatışmada polis panzerleri de olay yerine geldi ve polis plastik mermi

ile eylemcilere saldırısına devam etti. Arama noktaları ve bariyerler eylemciler tarafından dağıtıldı. Sıhhiye Köprüsü üzerine konumlanan polis de kaldırım taşlarının hedefi oldu. Polisin havaya uzun süre ateş açması sonucu bacağına plastik mermi gelen bir kişinin bacağı kırıldı. Polisin çekilmesiyle çatışma sona erdi ve kortejlerin alana girmesi tamamlandıktan sonra müzik gruplarının dinletisinin ardından miting, sloganlarla sona erdi. □

İÇ SAVAŞ GÜNLERİNDEN BİRİ

Miting, 29 Kasım günü sabahın ilk saatlerinde pankartların açılması ve bayrakların dalgalanmasıyla başlıyordu. Türkiye ve K.Kürdistan'ın birçok yerinden gelen işçi sınıfı, devrimci ve demokratik kitle örgütleri buluştular tek noktada.

Bizler de Leninistler olarak miting alanındaki yerimizi aldık.

Miting rutin bir havada devam ederken Arama noktalarından geçiş sırasında pankartla ilgili sorun çıkması üzerine emekçi kitleler ve siyasi çevrelerle birlikte çatışmanın başladığı yere doğru yöneldik. Saldırı başlar başlamaz yoğun bir şekilde biber gazı atıldı. Biber gazlı saldırıya hemen kaldırımın üzerinde bulunan camdan bariyerleri tekmelemlerle yerlere indirerek cevap verdik.

Olaylar ara sokaklara sıçramıştı. Bizler de sokağın birinde kaçarken yakaladığımız 8-10 polisi yoğun bir şekilde taşlamaya başladık. Adeta taş yağmuruna tutulmuşlardı. Ellerindeki kalkanları nereye tutacaklarını şaşırılmışlardı. Tam bu sırada sendikacılar devreye girdi. Ellerimizdeki taşları almaya çalışıyorlardı. Bir yandan da "yapmayın", "etmeyin", "durumu provoke etmeyin", "siz yapmazsanız onlar da bir şey yapmaz" diyecek kadar körlerdi. Bizler karşılık vermezsek, saldırmazsak sanki biber gazlı, coplu saldırılar bitecekmiş gibi. Aksine daha da sertleşecekti saldırıları. Onlar onbinlere çoluk-çocuk demeden saldırlarken bizler de eli-kolu bağlı durumda saldırıların ne zaman biteceğini mi bekleyecektik? Sendikalar da faşizm de yanıldı, onlar saldırdıkça çatışan kitle daha da öfkelenildi.

Sonra duyduk ki, diğer ara sokakta çatışma daha da yoğunlaşmış. Bizler de artık daha fazla uğraşmak istemediğimiz sendikaların olduğu yerden ayrılıp (ki bir avuç polisin yeterince cezası verilmişti) çatışmanın şiddetlendiği yere ilerledik. Diğer ara sokağa çıkan yolda polis arama noktalarının demir bariyerlerini yıkıp barikat oluşturduk. Her saldırı hamlesinde olduğu gibi bu olayda da sendikadan kimi insanlar kurulan barikadı dağıtmaya çalıştı. Ara sokağa vardığımızda polis, kalkanlarının arkasına sinmişti yine ve taş yağmuruna tutulmuşlardı. Bu esnada bizler de "Yaşasın Partimiz TKEP/Leninist", "Faşizme Karşı Silah Başına" sloganlarını gür bir şekilde attık. Orada bulunan resmi binalar taşlanınca, sendikacılar kitleyi durduramayacaklarını anladılar ve kol kola girerek adeta polislerle eylemciler arasında zincir oluşturdular.

Çatışmalar bu denli şiddetli devam ederken, sendika temsilcilerimiz mikrofondan seslenerek faşizmden rica ediyorlardı adeta: "Kadınlar, çocuklar, yaşlılar var yapmayın!" diyorlardı. Bu anon-

sun hemen ardından faşizmin gerçek yüzü bir kez daha gösterdi kendini biber gazları ve coplarıyla...

Artık polis iyice geri çekilmiş ve etrafımızda ne yurtsever arkadaşlar ne de anarşistler kalmıştı. Bizler de sendikacılarla bire bir karşı karşıya kalmamak için eylem alanından; "Yaşasın Partimiz TKEP/LENİNİST", "Faşizme Karşı Silah Başına" sloganları atarak uzaklaştık.

Somut durum kendini en bariz şekilde ortaya koymuştur ki; normal bir sendikal eylem bile artık, iç savaşın en yüksek aşaması olan sokak savaşına dönüştürebiliyor kendini. Buna benzer eylemlere karşı her zaman hazırlıklı olmalıyız. Hele de iç savaşın kızgınlaştığı şu günlerde..

Ve tam da sendikacıların eylem anında bize yönelttiği soruya cevap verme zamanıdır. "Olayı provoke mi ediyorsunuz, bu polisin istediği bir şey" diyerek güya çatışmayı engellemeye çalışıyorlar. Evet biz "provokatörüz!". Katliamcılar, işkencecilere, dünyayı yok edenlere, kadını, insanı ezenlere

karşı savaşmak provokatörlükse, evet biz "provokatörüz". Savaşmaksa insanlığı kurtaracak olan şey, evet biz savaştığımız için "provokatörüz". Kürt ulusuna gerçek özgürlüğünü getirecek olan şey savaşmaktır ve savaştığımız için provokatörsek evet biz "provokatörüz". Sınıfsız, sınırsız bir topluma giden yol savaşmaktan geçiyorsa ve biz yoldan gittiğimiz için bize provokatör müsünüz diye soruyorsanız, evet biz "provokatörüz". Özgür yarınları yaratma mücadelesi ise eğer provokatörlük, evet "provokatörüz".

Tarihin tekerleği hızlanıyor günden güne ve bu hıza yetişmek zorundayız. Geçen yıllarda yapılan aynı tür eylemlerde sorun çıkmazken bu yıl savaş alanına dönüyor miting meydanları. Sendikal eylemlere bile tahammül edemeyen kapitalist sistem, can çekiştiğini bir kez daha göstermiştir.

Gelin Leninist saflarda örgütlenelim ve yıkılmakta olan sistemi tamamen alaşağı edelim. Ve kuralım hep beraber insanın toplumunu; Komünizmi!

**FAŞİZME KARŞI SİLAH BAŞINA!
ZAFER SAVAŞAN İŞÇİLERLE
EMEKCİLERLE GELECEK!
YAŞASIN DEVRİMCİ DAYANIŞMA!**

İstanbul'dan Bir Leninist

NOT: Elimize posta ile ulaşan bu mektubu, haber niteliğinden dolayı yayınlıyoruz

KRİZ VE FAŞİST HAREKET

Emperyalist-kapitalist sistemin sıçramalı bir çöküş sürecine, buna paralel olarak da ayaklanmaların ve sosyalizmin yükseliş dönemine girdiğini ifade ettiğimiz 90'lı yılların sonundan beri, faşist örgütlenme, Avrupa genelinde yayılmaya devam ediyor.

Pek çok defa bu konuya değinildi. Sermayenin egemenliği var olduğu sürece konunun güncelliği, önemi hem ideolojik hem de pratik-politik alanda her yeni olgu ve gelişme ile birlikte yeni bir değerlendirilmeye gerektirir.

Avusturya'da en son yapılan seçimlerde iki faşist parti FPÖ ve BZÖ oylarını 3 kat artırdı. Faşist partilerin."yükseliş"nin en son örneği bu. Zira Fransa, Belçika, Hollanda vb. ülkelerde faşist hareketler aynı "yükseliş" sürecindedir.

İyi bilindiği gibi, faşizm, faşist ideoloji gerici, ırkçı, şovenist, katliamcı, açık burjuva terörüne,

baskıya, tehdide ve en çok da yalan ve demagojiye dayanan bir ideoloji; ve bu ideoloji ile şekillenmiş, örgütlenmiş devlet biçimidir, bir karşı-devrim gücüdür.

Emperyalist-kapitalist merkezlerde devletin yapısı, tekelci burjuvazinin tam egemen oluşuyla belirlenir. Tekelcilik her alanda gericilik olduğundan, bu yapı ve nitelik, yansıtılan "burjuva-demokratik devlet" işleyişi aldatmacasına karşın "siyasi gericilik"tir. Siyasi gericilik, emperyalist devletlerin örgütlenişinden işleyişine değin temel bir niteliklidir; ırkçı, gerici, şovenist, insan ve demokrasi düşmanıdır. Tekelci devlet, baskı ve saldırılar için uygun kurumları ve kadroları yaratır. Böylece ihtiyaç duyduğu politikaları uygulayabilecek durumdadır. İngiltere'de olduğu gibi Asyalı göçmenlerin polisçe sürekli taciz edilişi ya da ten rengi koyu diye metroda polisçe infaz edilişi; İtalya'da olduğu gibi Cenova'daki anti-kapitalist gösteride bir gencin şehir jandarması tarafından infaz edilişi ve sonrasında gözaltına alınanlara Mussolini selamı vermeye, faşist sloganlar atmaya zorlaması ve son dönemlerde Mussolini dönemindeki gibi Çingenelerin fişlenmesinin yeniden canlandırılması; Almanya'da olduğu gibi istihbarat servisinin doğrudan faşist örgütlenmeyi koordine etmesi ya da Alman askerlerinin Afganistan'da miğferlerine gamalı haç çizmeleri... Örnekler uzatılabilir.

Her planda gericilik eğilimi taşıyan tekellerin emperyalist devletlerinde, bu siyasi gerici nitelik kimi zaman açık, kimi zaman örtülü olarak kendini gösterir. Daima beslenir "diri" tutulur. Bunun önemli bir ayağı burjuva "demokratik" yasalara göre kurulan ve "aşırı sağ, milliyetçi" diye yansıtılan faşist partilerdir. Bu partiler, tekelci-burjuvazinin "kötü zamanlar" için el altında tuttuğu karşı-devrim embriyonlarıdır. Ne zaman ki kapitalist sistemde emek-sermaye arasındaki çelişki keskinleşir, işsizlik, mülksüzleşme yaygınlaşır, kitleler pratik olarak devrimci bir dönüşüm sürecine girer... tekelci burjuvazi, emrindeki bu partilerin önünü açar. Onların güçlenmesi için her aracı kullanır. Demagoji ve yalanlarla, tehdit ve saldırılarla devrimci mayalanma engellenmeye çalışılır.

Sermayenin küresel ölçekte merkezileşmesi, beraberinde her ulustan insanların metropollere, sermaye ve üretim merkezlerine göçünü, yani işgücünün de emperyalist merkezlerde birikmesini getiriyor. Emperyalist metropollerdeki bu "uluslararası" proletaryanın ve emekçilerin bir arada oluşu, tekelci burjuvazi için kapitalist kriz (ve özellikle günümüzde yaşanmakta olan çöküş ve yıkım) döneminde en ciddi tehdit oluyor. Zira, yaşanan işsizlik, mülksüzleşme, artan hayat pahalılığı, hızla düşen yaşam düzeyi, tüm halk kitlelerini sokakta, alanlarda birleştirir. Bu duruma özellikle 90'dan bu yana tüm emperyalist ülkelerde tanık olduk. Başta da belirttiğimiz gibi, bu dönem-

deki devrimci kabarığa, karşı-devrim hareketi olarak faşist partilerin "yükselişi" eşlik etti. Ve bu bir tesadüf değildi... AB emperyalizmi bu süreçte ardı ardına yeni baskı yasaları, yasakları yürürlüğe koydu. Hızla özel acil müdahale polis birliklerini oluşturdu.

Tüm burjuva partilerin (tekellerin yürütme organı olarak) uyguladığı ekonomi politikalarla toplumsal bir yıkım yaşanırken, "yabancı" ("yerli" işçilere oranla daha az ücret alan, pek çok sosyal haktan yoksun şekilde yıllarca çalışıyor olmalarına rağmen) işçiler, farklı uluslardan emekçiler yaşanan işsizliğin, mülksüzleşmenin nedeni olarak gösterildi. Burjuva işbirlikçi sendikacılar yıllar yılı modern-çağdaş sendikacılık adı altında adeta sermayenin rahipleri gibi çalıştı. İşçileri uyutmaya çalıştılar. İşçilere dayatılan fazla mesai ücretlerinin dondurulması, sosyal hakların gaspı, esnek çalışma vb. saldırıları karşısında bu sermaye rahipleri, "kabul edelim yoksa fabrikaları başka ülkelere taşıyacaklar" şeklinde ikna çabalarıyla, işçilerin devrimci öfkelerini törpülemeye çalıştılar.

Sadece işçiler değil elbette, kapitalist çöküş süreci, en yıkıcı etkisini özellikle, geniş küçük-burjuva kesim içinde gösterir. Kitlesele iflaslar, mülksüzleşme içine atılan bu ara sınıf, karmaşık bir bilinç, dengesiz bir ruh haliyle öfkelerini her şeye, her yöne, her biçimde göstermeye hazırdır. Bu ara sınıf, hızla "ara olma" durumunu, o özel toplumsal konumunu yitirirken, mülkiyet sahibi olmuş olmanın şekillendirdiği bilinciyle içine düştüğü durumu kavramaktan oldukça uzaktır. Hızla işsizler, mülksüzler arasına düşmesine karşın, düşünce biçimi, yargıları, kavrayışı, psikolojisi, içine düştüğü bu durumu görmesine engeldir.

Böyle bir ortamda her etiketteki burjuva partilerinin propagandası, dili, politikası ve hükümetteyken uygulamaları bu geniş işçi, emekçi, işsiz, mülksüzleşmiş geniş küçük-burjuva kitlelerin devrimci enerjisini dağıtmayı hedefler, bu enerjinin ve öfkenin faşist partilere akıtıldığı kanal işlerini görür. Üretim sürecinde, sömürü anlarında, grevlerde, değişik eylemlerde, mitinglerde işsizlikte aynı safta olan her ulustan emekçileri, "uluslararası proleterleri" bölmek için hızla tüm egemenlik araçlarını, yöntemlerini kullanır. En kalıplaşmış ırkçı şoven eylemler, "milliyetçi tepkiler" diye yansıtılıp hoş görülürken, gözaltına alınan faşistler de mahkemelerde serbest bırakılır. Bu çöküş döneminde devletin kapitalist niteliği, tekelci burjuvazinin baskı aygıtı olduğu gerçeği tüm çıplaklığıyla ortaya çıkarken, tekelci burjuvazi kapitalist sistemden kopan, burjuva ideolojisinin (her renkten) kuşatmasını parçalayan yığınlar içinde kendisine kitle desteği yaratmak üzere hızla harekete geçer. İşçi sınıfı içinde çok az destek bulurken, küçük-burjuva mülksüzler arasında daha yoğun bir destek görür. En iri tekellerin politik yönelimini ifade eden faşist hareketin sınıfsal özünü (tekelci burjuva), böylece aldatılan kitlelerin sınıf yapısıyla maskelenir.

Bugünden baktığımızda yaşamakta olan toplumsal yıkımın boyutları çok daha farklı... Sorun basit bir döngüsel kapitalist kriz değil. Aksine bir "sistem çöküşü". Bu gerçeği artık emperyalist tekellerin hükümet başkanları, tekellerin basın-yayın organları ifade ediyor. Böylesine şiddetle yaşanan kapitalist sistemin yıkımı beraberinde çok sarsıcı bir kitlesele uyanışı ve bilinçlenmeyi doğuruyor. Kuşkusuz Avrupa'da bu uyanışa denk düşen bir komünist parti örgütlenmesi yok henüz. Avrupa proletaryası, gerçek anlamda devrimci bir komünist partisinin yönlendiriciliğinde bu devrimci krizden, bu çöküş sürecinden, devrimci iktidarlar için yararlanmasını bilecektir. Tekellerin faşist eğilimlerinin güçlenmesi tam da bunun ifadesidir.

Bir Mücadele Birliği Okuru

YAŞAM BİZ

Tarihin cilvesi işte. Gazetelerin “ABD Kan Ağlıyor” başlığını attıkları günün ertesi, ABD’nin göreve henüz başlamamış yeni başkanı, “En kötüsü daha gelmedi” diye açıklama yapıyor. Krizler, kapitalist üretimin şiddetli patlamaları ise, sistemin yüreğinde başlayıp bütün gövdesine yayılan patlamalar işte böylesine yıkıcı, böylesine şiddetli bir etkiye sahip. Düşünün ki, ABD, yani burjuva âlemin kabesi, emperyalist-kapitalist sistemin kalbi kan ağlıyor ve düşünün ki, bu daha “en kötüsü” değil. Demek ki, beterin betelerini göreceğimiz günler kapıda.

Emperyalist-kapitalist sistemin uç bölgelerinde değil, tam da kalbinde patlak veren krizin geçici olduğunu düşünenlerin son umutları da tükeniyor. Bunlar daha çok, gerçekleri tersyüz etmekle görevli burjuva ideologlar ile aksini iddia etseler de, gerçekte kapitalizmin ölümsüzlüğüne iman eden küçük burjuva aydınlarıdır. Krizin patlak verdiği ilk günlerde, bunun bir finans krizi olduğunu vaaz etti burjuvazinin görevli ekonomistleri. Türkiye’dekiler bu vaazı daha yüksek perdeden yinelediler. Bu bir finans krizidir, sistemin bir alanındaki arızadır, giderilir, öyleyse korkacak bir şey yok demeye getirdiler. Çok geçmeden böyle olmadığı anlaşıldı. Kriz, kapitalist üretimin her alanına yayıldı. Fabrikalar kapanmaya, işçiler işlerini kaybetmeye, işletmeler iflas etmeye, alacaklılar borçluları kovalamaya başladı. Bu sefer bu çokbilmiş, dolgun maaşlı ücretli adamlar ile küçük burjuva müritleri krizin geçici olduğunu vaaz etmeye başladılar. Böyle yaparak aslında, düşüncelerini değil, dileklerini açıklıyorlardı. Aradan geçen kısa süre, düşünce kılıfı içinde gizlenmiş dileklerinin gerçekleşmeyeceğini fazlasıyla gösterdi. Kriz, kapitalizmin tarihinde görülmüş en derin, en yıkıcı krizdi. Öyle ki, bizzat kapitalistler bu krizin 1929 krizinden çok daha derin bir kriz olduğunu itiraf etmeye başladılar. Demek ki, şimdiki krizin sonuçları da 1929 krizinin

sonuçlarından çok daha fazla yıkıcı olacaktır.

Emperyalist-kapitalist sistemi, kapitalist meta üretimini temellerinden sarsan kriz bütün yıkıcı etkisini üretici güçler, emekçi sınıflar, şehir küçük burjuvazisi ve köylülük üzerinde henüz göstermiş değil. Bu, hemen bir çırpıda olacak bir şey de değil. Bu etkiyi görebilmek için az çok bir zamanın geçmesi lazım. Ancak, şimdiden şunu öngörmek ve söylemek mümkün: küçük burjuvazinin, özellikle de “dükkan sahibi”nin kitle halinde iflasının “ondan doğrudan zarar görenler çemberinin çok ötesine taşan yankıları” olacak. Onun iflası, zaten pek çok halkasından kopmuş olan burjuva ticaret zincirini yeni halkalarından yeniden koparacaktır. Bunun, kapitalist meta üretimi açısından ne anlama geldiğini en iyi kapitalistler bilir. Ama bundan çok daha önemlisi, bu süreçte, mülkiyet düşüyle büyülenmiş şehir küçük burjuvazisinin, iflaslar yoluyla, kitleler halinde proletaryanın kollarına atılacak olmasıdır.

Kapitalizmin krizinin yıkıcı etkisini üzerinden en fazla hissedecek sınıfların başında proletarya geliyor ise, ikincisi de küçük burjuvazidir. İşçi sınıfının başına gelecekler malum: fabrikaların kapanması ve ardından işçilerin yaşamdan kovulması. Bu süreç, şimdiden, bütün dünyada olduğu gibi Türkiye’de pek çok fabrikanın kapanmasına, on binlerce işçinin işini kaybetmesine yol açtı bile. Küçük burjuvaziye gelince... İşlerin durması ve alışverişin kesilmesiyle günlük kazancı neredeyse sıfırlanan dükkan sahibi, kira, banka borcu, vergi borcu, ipotek-haciz korkusu ve geçim derdi arasında, çaresiz, sıkışmış, ne yapacağını bilemez durumda. Dükkan sahibine şeytan sorulsa, banka, vergi ve haciz memurunun adresini verir Her geçen gün binlerce esnafın dükkanını kapattığını, yani ailesiyle birlikte proletaryanın kollarına atıldığını, resmi rakamlardan öğreniyoruz. Ya köylünün durumu?

Onun durumu dükkan sahibinin durumunu mumla aratacak cinsten. Küçük ve hatta orta ölçekte tarla sahibi için mülkiyet sözü çoktan beridir tılsımını yitirmiş durumda. Kırın bu küçük burjuvaları, kendilerini kovalayan tefeciden, haciz memurundan, banka memurundan, vergi tahsilatlarından kitleler halinde kaçarken soluğu büyük şehirlerin iş arayan işsizleri arasında alıyorlar.

Köylüler olsun, şehrin küçük burjuvaları olsun dünyaları başlarına yıkılmış halde proletaryanın saflarında yerlerini alırlarken buna yol açanın hükümet, banka, büyük tekelci birlikler, büyük tüccarlar olduğunu çok okumuş burjuva iktisatçılarından çok daha iyi biliyorlar. Onlar derslerini hayat okulunda alıyorlar. Yaşamın kendisi halkın bu kesimlerini, şaşmaz bir kesinlikle, hükümetin ve sermayenin çöküşlerinde oynadıkları başrol hakkında eğitiyor. ABD’de başlayıp bütün emperyalist-kapitalist sistemi etkisi altına alan kriz, şehrin ve kırın küçük burjuvazisini bir girdap gibi alıp yoksulluğun ortasına fırlatırken onlar da şunu öğrenmiş oluyorlar: Kendilerini yalnız sermayenin çökmesi, kapitalist düzenin yıkılması yükseltebilir; yalnız emeğin iktidarı, halkın iktidarı kendilerini ekonomik yoksulluktan ve yıkımdan kurtarabilir. Dükkan sahibi ve köylü uğradıkları bu yıkımdan devrimi değil düzeni, işçi sınıfını değil burjuvaziye; burjuvaziyle birlikte emperyalist devletleri sorumlu tutuyorlar. Bu o kadar açık ki, üzerinde durmaya bile gerek yok. Öyleyse şimdi, başında devrimci proletaryanın bulunduğu devrimin toplumsal ordusu, saflarına kesin biçimde katılmış yeni güçlerle çok daha güçlüdür. Bir devrimin ve bu devrimde zafer elde etmenin olanakları, bu kriz koşullarında dünden çok daha fazladır.

Şundan dolayı: 19. yüzyıldan bu yana, bütün devrimlerin tarihi bize şunu öğretmiştir: Burjuvazi ile proletarya arasındaki bütün sınıf savaşlarının sonucu, bir a-

KRİZDEN YANINA

ra sınıf olarak, daima, küçük burjuvaziyi kimin yanına çektiğine bağlı olmuştur. Proletarya, bu dersi, 1848 Haziran'ından bu yana, kanlı bedeller ödeyerek öğrendi. Burjuvazi, proletaryaya karşı küçük burjuvaziye yanına çekebildiği her seferinde devrimleri olsun, devrim girişimleri olsun, her zaman kanla boğmuştur. Ve tersi de doğru. Proletarya ne zaman ki şehrin ve kırın küçük burjuvazisini yanına çekmeyi başarmışsa o zaman burjuvazinin hakından gelerek devrimini zaferle taçlandırmıştır. Demek ki, kapitalist toplumun iki temel sınıfından hangisinin küçük burjuvaziye yanına çekebileceği konusu yaşamsal önemdedir. Ve şimdi, küçük burjuvazi bizzat kapitalizm tarafından proletaryanın kollarına atılıyor.

Geriye şu soru ve sorun kalıyor: Örgütlü devrimci güçler, devrimci parti ve örgütler işçi sınıfına, emekçi halklara nasıl bir politikayla gitmeliler, nasıl bir bilinç götürmeliler? Politikalarının içeriği devrimci mi olacak, yoksa reformist mi? Ne yazık, şimdiye kadar ortaya çıkan tablo, Leninist Parti dışında kalan bütün devrimci örgüt ve partilerin reformist bir politikada karar kıldıklarını gösteriyor. Bu reformist politikanın alamet-i farikası, "krizin faturasını biz ödemeyeceğiz" ya da "krizin faturasını kapitalistler ödesin" sloganları oldu. Burada bu sloganların ne kadar boş, laf kalabalığından ibaret, bilimsellikten uzak, içerikten yoksun olduklarını tartışacak değiliz. Bunu yapmak bu yazının sınırlarını aşar. Ancak yine de şimdiden şu kadarını söyleyebiliriz: Bu sloganlarda ifadesini, özetini bulan politika, bir krizden, kapitalizmin derin bir bunalımından devrimci şekilde nasıl yararlanılamayacağını tipik olduğu kadar klasik örneğidir aynı zamanda.

Oysa kapitalizmin bunalımlarından, derin krizlerinden bir devrim için, tam kurtuluşa giden yolun ilk adımı olarak, politik iktidarın ele geçirilmesi için yarar-

lanmak, proletaryaya ve diğer emekçi sınıflara bu yönde çağrılar yapmak, onları bu bilinçle eğitmek devrimci politikanın abc'si, devrimci komünist kalabilmenin temel koşuludur. Bir parti ya da örgüt devrimci sıfatına layık olmak ve devrimci olarak kalmak istiyorsa, kapitalizmin krizinden devrim yoluyla politik iktidarın ele geçirilmesi için yararlanmak, politikasını bu temel amaca bağlı kılmak zorundadır. Hele de bu kriz, kapitalizm tarihinin tanık olduğu en derin, en yıkıcı, en kapsamlı krizi ise... Bu durumda devrimci bir partinin propaganda ve ajitasyonunun içeriği, devrimci olmak, yani politik iktidarın ele geçirilmesini her şeyin önüne, bütün öteki hedeflerin önüne koyan bir içerikte olmak zorundadır.

Devrimci dönemlerde, yani emekçi sınıfların, ezilen halkların kapitalizme karşı isyana bizzat tekeli sermaye sınıfı tarafından itildikleri bir sırada, devrimci partinin görevi, devrimin kaçınılmazlığını, derinliğini, genişliğini bütün açıklığıyla kitlelere anlatmak ve onları her bakımdan devrime hazırlamaktır. Hal böyle iken, sosyal reformist partiler ve onların mahcup izleyicileri olarak ortalama sol örgütler ne yapıyorlar? İşçi sınıfına, emekçilere propaganda adı altında, üstlerin vazifeymiş gibi burjuvaziye krizden kurtuluş reçeteleri, kapitalizmi düzlüğe çıkaracak programlar hazırlıyorlar. Başka bir ifadeyle, devrimcilik adına, sosyalizm adına burjuva ekonomistlerin görevini gönlüllü şekilde üstleniyorlar. Şu basit ama son derece önemli gerçeği unutarak birer ahmak durumuna düştüklerini bile görmüyorlar: hiçbir kapitalist durup dururken fabrikasını kapatıp işçileri sokağa atmak istemez ve tersinden, mallarını satamayan hiçbir kapitalist üretime devam edemez, dolayısıyla fabrikasını kapatıp işçileri sokağa atmak zoru ndadır. Bu kapitalist, sosyal reformist bir partinin genel başkanı da olsa sonuç değişmez.

Demek ki, kapitalistlerin bu insanların reçetelerine, yol göstericiliğine, akıl hocalığına ihtiyaçları yok. Ve demek ki, kapitalizmin bunalımı böyle gezgin doktor reçeteleriyle çözülemeyecek kadar nesnel yasalardan, engel tanımaz uzlaşmaz çelişkilerden kaynaklanıyor. Üretimin niteliği kapitalist olarak, üretim araçlarının mülkiyeti de kapitalistlerin elinde kaldığı müddetçe ne bunalımlar ne de bunalımların emekçi sınıfları yıkıma uğratması önlenemez. Faturayı kimin ödeyeceği üzerine yapılan edebiyat da burada, onu dile getireni gülünç duruma düşürmekten başka, bir işe yaramaz. Emekçi sınıfları yıkımdan kurtarmanın tek yolu, üretim araçlarını kapitalistlerin elinden alıp toplumsallaştırarak sermaye niteliklerine son vermek, böylece üretimin kapitalist niteliğini ortadan kaldırmaktır. Bu görevi ise, ancak bir halk iktidarı, halkın devrimci demokratik diktatörlüğü yerine getirebilir.

Tam da bu nedenle, Leninist Parti, emekçi sınıflara ve Kürt halkına bu yıkımdan kurtuluşun yolu olarak;

Politik iktidarın ele geçirilmesi
Bütün tekeli birliklerin, sanayi işletmelerinin kamulaştırılması,

Tüm bankaların ve finans kuruluşlarının kamulaştırılması,

Esnafın, küçük mülk sahiplerinin bankalara olan bütün borçlarının silinmesi ve bunların kredilerle desteklenmesi,

Büyük tüccarların mülksüzleştirilerek büyük özel toptancılığın kaldırılması,

Tüm özel büyük toprak mülkiyetinin üzerindeki üretim araçlarıyla birlikte kamulaştırılması

Küçük ve yoksul köylülerin bankalara, tefecilere, tüccarlara olan borçlarının iptal edilerek krediyle desteklenmesi

Kürt ulusuna, ayrılıp kendi bağımsız devletini kurma hakkının tanınması gibi talepler için mücadele etmeye; bu hedefleri eylemlerinin amacı haline getirmeye çağırıyor. □

ABD'NİN IRAK YENİLGİSİ

Bağdat'taki kukla hükümet, ABD'nin önlerine sürdüğü SOFA(Kuvvetlerin Statüsü Antlaşması) belgesini imzaladığını duyurdu. Tekelci günlük basının dilinde bu, iki "muktedir devlet" arasında bir ittifak belgesi ve yine bu basına göre, Irak adına müzakereleri yürüten temsilci öylesine inatçıymış ki, ABD'lilere neredeyse kan kusturmuş ve pek çok taviz koparmış. Bunların ne biçim bir "taviz" olduğunu birazdan göreceğiz.

Tekelci basının okuduğu bu mavala inanacak bir çocuk, herhalde yaşatlarının maskarası olurdu, ama şu basının "zeka yaşı" teste tabi tutulamayacak kadar geri olduğu için, onu mazur görün. Biz duruma bakalım.

"Antlaşma"yı imzalayan bakanlar, Bağdat'a ABD tanklarının içinde gitmişlerdi değil mi?Ve Yeşil Bölge denen, 30 bin ABD askeri tarafından korunabilen o açık-hava hapisanesindeki ofislerinde, birbirlerine bakan-vekil rozetleri takıp durdular... Bir kez olsun o ünvanlarını, Yeşil Bölge'nin yüz metre dışında açıklamaya kalksınlar bakalım... Dakikasında kevgire döneceklerini garanti edebiliriz. Yeşil Bölge'deki parlamento binasının dışına, kentnin diğer semtlerine gidebilenler, yalnızca Sadr hareketine bağlı olan vekiller, ve zaten onların görevi de bu: Kukla hükümeti ve işgalcinin kurute-mizlemecisi gibi çalışan Irak meclisini, halkın gözünde bir parça olsun meşru hale getirmek. Bu şekilde, suret-i haktan görüldüğü için Sadr hareketinin işbirlikçiliği, şu anki başbakan Maliki'nin işbirlikçiliğinden çok daha sinsi ve tehlikeli.

İşte bu "pek muktedir" bakanların imzaladıkları SOFA Antlaşması, belli başlı şu maddeleri içeriyor.

a)ABD işgal ordusu 30 Haziran 2009'a dek kent ve kasabalardan, 31 aralık 2011'de ülkenin tamamından çekilmiş olacak. (ABD Genelkurmay Başkanı Mullen, "Gerektiği kadar kalırız" diyerek, daha baştan bu maddede çığneyeceklerinin sinyalini verdi.)

b)Iraklı mahkemelerin izni olmadan ABD ordusu ev baskınları yapamayacak. (Acaba böyle bir izni vermemeyi hangi kukla mahkeme başarabilir?)

c)Hava sahası 1 Ocak 2009'dan itibaren Iraklıların denetimine girecek.(Hangi u-

çaklarla, hangi radar ve savunma sistemiy-le?)

d)Irak'tan komşu ülkelere saldırı düzenlenemeyecek.(Çok değil, geçen ay Suriye köylerine yapılan ABD operasyonu, bu maddenin işlemeyeceğinin en açık işareti, ilanı... Çünkü bir yaptırım yok)

Ve buna benzer bir sürü laf kalabalığı... Hepsi kağıt üzerinde kalem izinden ibaret kalan, kalacak olan maddeler... Yeni seçilen başkan Obama'nın da açıkçası dile getirdiği gibi ABD, Irak işgalini daha fazla sürdürmeyecek durumdadır. Ancak, Irak'tan çekilişi daha az rezilce, daha az kepaze olarak gerçekleştirilebilmek için, SOFA gibi bir metne ihtiyaçları bulunuyordu. Böylece, işgal işkencesine son vermek, rezil-kepaze bir yenilginin sonucu değil, ama Irak hükümeti istediği için oluyor görünecek. Burunlarını Yeşil Bölge'den dışarı çıkaramayanlara kalsa, işgalin elbette devamını isterler. Ama yapacak birşeyleri yok, hiç olmazsa ABD işgalini sona erdiren antlaşmayı imzalamış olmanın paçalarını kurtarmaya yeteceği fikriyle biraz olsun avunabilirler.

ABD Irak işgaline neden girişmişti, hatırlayalım: ABD hızla ve belirgin bir biçimde, dünyanın hegemonik gücü konumunu kaybediyordu ve daha da kötüsü bu durum, sadece ABD'yi değil, tüm emperyalist-kapitalist sistemi tehdit ediyordu. Ne de olsa 21.yüzyıl, adına yakışır biçimde, halkların ayaklanmaları ile başlamıştı. ABD, hem hegemonik konumunu geri kazanmak, hem de sistemi korumak adına, kendi açısından 3.Dünya Savaşı'nı başlattı. Önce Afganistan, sonra Irak işgal edildi.

ABD'nin ulaşmak istediği temel hedeflerden biri, Irak'ta bir emperyalist ordular ittifakı yaratmaktır. Eğer en güçlü ülkelerle "aynı kaba pisleyerek", dünya halklarına ve ezilen sınıflara karşı bir savaş cephesi iklimi yaratılırsa, 3.Dünya Savaşı yayılabilecekti. Tek başına ABD'nin giriştiği işgal hareketine, hemen İngiltere, ardından İspanya, İtalya gibi önemli emperyalist müttefikler ortak oldular. Onların kuyruğundan, pek çok bağımlı ülke orduları da Irak topraklarını postallarıyla çığnemeye kalktılar. ABD, en azından başlangıçta, temel hedefine varacakmış gibi görünüyordu.

Derken yavaş yavaş Irak halklarının o

müthiş direnişi gücünü duyurmaya başladı; giderek daha sert, daha yaygın ve başarılı olmaya başladı. Öyle ki, koca şehirler pek çok kez el değiştirdi. İşgalci ordular üstlerinden çıkamaz duruma geldiler.

İşgal topraklarından dünyaya, Ebu Garip gibi korkunç zulüm görüntüleri yağmaya başladığında, dünya halklarından muazzam tepkiler geldi. Pek çok ülkede, sırf bu işgale asker yolladığı için hükümetler devrildi. Nihayet ABD'de bile, Obama seçim kampanyasını, Irak'tan 16 ay içinde tüm askerleri çekeceği sözü üzerine şekillendirmek zorunda kaldı.

Bu arada, işgale askerlerini gönderen pek çok ülke, kaba tabirle, "arazi olma"nın, bir an önce bu bataktan kurtulmanın yollarını aradılar ve toz oldular. Geriye, işgale birlikte girişen kankardeşler, İngiltere ve ABD kaldılar. Fakat İngilizlerin, üstelik ABD'ye hiç danışmadan, tüm askerlerini geri çekeceğini açıklaması, bardağı taşıran son damla oldu. Irak toprakları, ABD için, 3.Dünya Savaşı'nı sürdürecektir bir ittifakın yaratılacağı yer olmaktan çıkmıştı. Tersine, işgal uzadıkça, bu ittifak daha da çok bozuluyordu.

İşte bu açıdan, Irak silahlı halk direnişi, belki henüz işgalin fiilen sona ermesini sağlayamadı ama, dünya halklarına çok daha önemli bir zafer armağan etmiş oldu. Irak direnişi, işgalin temel hedefine ulaşmasını önledi, yani 3.Dünya Savaşı'nın emperyalist-kapitalist ittifakını parçaladı, güçten düşürdü, dünya proletaryasına ve ezilen halklara zaman kazandırdı. Kazandırılan bu zaman öylesine değerlidir ki, önemi bütün açılarından, ancak gelecekte kavranacak.

Fakat şimdiden şunu söyleyebiliriz: Eğer Irak halkı, 3.Dünya Savaşı'nı yürütecek ittifakı 5 yıl boyunca rezil-rüsva etmiş olmasaydı, belki de bu savaş çok daha geniş cephelere yayılmış olacaktı. Olmadı. Irak ve Afganistan'la sınırlı kaldı.

Ve bu kazanılan çok değerli 5 yıllık zamanın sonunda, başka emperyalist metropollerini yangın yerine çeviren büyük ekonomik buhran patlak verdi. Emperyalizm, siyasi ve askeri açılarından, beş yıl öncesine göre çok daha güçsüz, aralarındaki çatlak çok daha derin, ve bu nedenlerden ötürü dünya halkları çok daha moral ve güvenle dolu.□

İZMİR AYIŞIĞI SANAT MERKEZİ'NDE 20. YIL ETKİNLİĞİ

“YAŞAM BİZDEN YANA... GÜCÜMÜZÜ TARİHİN AKIŞINDAN ALIYORUZ...”

Nazım Hikmet :

*“Topraktan ateşten ve denizden doğanların
En mükemmeli doğacak bizden
Ve insanlar ellerini
Korkmadan düşünmeden
Birbirlerinin ellerine bırakarak
Yıldızlara bakarak
‘Yaşamak ne güzel şey’ diyecek...”*

diyor.

Ve bizler Ayışığı Sanat Merkezi olarak 1988 yılında kurulan BESD (Boğaziçi Ekin Sanat Derneği)’den başlayarak o güzel günleri, zafer günlerini yaratma mücadelesini 20 yıldır kültür sanat cephesinden de sürdürüyoruz. Burjuvazinin çürümüş, yoz, insanı alıklaştıran, yaşamın gerçeklerinden uzaklaştırıp toplumsal olaylara karşı halkı duyarsızlaştıran kültür ve sanatına karşı açtığımız savaş cephesi. Devrimci sanatçılar işçi sınıfının mücadelesinin önünü açmak, mücadeleyi doğru hedeflere yönlendirmek için onların duygu ve düşüncelerini yansıtmaya çalışıyor. Tabii ki burjuvazi de devrimci sanatı ve devrimci politikaları kitlelere ulaştırmaya çalışan devrimci kurumlara baskınlar, saldırılar yapar, devrimcileri de tutsak alır. Çünkü kapitalistler yaşadıkları her krizi atlattırmaya çalışırken zaten açlık, yoksulluk, işsizlik ve sefalet içinde yaşayan işçi-emekçi halklarımızı daha da azgınca sömürür. Bunun sonucu işçi-emekçi, ezilen halklarımızın bu sisteme karşı duydukları öfke gittikçe artar. Burjuvazi işçi-emekçi halklarımızın içindeki bu öfkenin, devrimci düşünceler ve politikalarla birleşmesinden korkar. Onun iktidarını sarsacak büyük bir güce dönüşebileceğini bilir. Özellikle kitle hareketinin yükselişe geçtiği bugünlerde, bu öfkeden korkar. Bunun için burjuvazi, devrimci düşünceleri ve politikaları emekçi halklarımıza ulaştırmaya çalışan kurumlara baskınlar, saldırılar kurum çalışanlarına yönelik tutuklamalar yaparak devrimci kurumların ve kurum çalışanlarının kitlelerle bağını koparmaya çalışıyor. Bu saldırılardan biri de 23 Ekim 2008 günü İstanbul’daki Ayışığı Sanat Merkezleri ve Mücadele Birliği dergi bürosuna gerçekleştirildi. Burjuvazi bu saldırılarla bizleri yıldıracağını düşünüyorsa çok büyük bir yanılğı içindedir. Biz, Ayışığı Sanat Merkezleri olarak herşeye rağmen devrimci sanatımızı ve politikalarımızı kitlelere ulaştırıyoruz. Bunu da 23 Kasım 2008 Pazar günü yaptığımız etkinlikte bir kez daha gösterdik. Ayışığı Sanat Merkezi’nin 20. yıl etkinlikleri kapsamında gerçekleştirdiğimiz etkinliğin çalışmalarını

yoğun bir şekilde yaptık. Ayışığı Sanat Merkezi’nin içerisinde de birçok yenilikler yaptık. Etkinliğimize gelen dostlarımızı, yoldaşlarımızı yeniliklerle karşılamak istedik. 23 Kasım Pazar sabahı erken saatlerde gelip son hazırlıkları tamamladık. Ayışığı içerisinde yaptığımız yenilikler gelenler tarafından çok beğenildi. Ayışığı’ndan içeri girer girmez onları Pablo Neruda, Nazım Hikmet, Charlie Chaplin, Musa Anter, Ahmet Arif sıcak bakışlarıyla karşılıyor. Özellikle de bir yoldaşımızın el emeğiyle ve devrimci yaratıcılığıyla hazırladığı ünlü şairlerin şiirlerini kurutulmuş çiçeklerle süsleyip hazırladığı tablolar sanattaki yaratıcılığın önemini gösteriyor.

Saat 15.20’yi gösterdiğinde gelen dostlarımızı etkinlik salonumuza almaya başladık. Ve saat 15.30’da Nazım Hikmet’in ‘Hoş geldiniz’ şiiriyle etkinliğimize başladık. Ardından bir arkadaşımız açılış konuşmasını yaptıktan sonra hepimizi, İzmir Ayışığı’nın kurucusu ve emektarı Aysun Bozdoğan nezdinde insanlığın kurtuluşu adına verilen devrim ve sosyalizm mücadelesinde ölümsüzleşen tüm devrim savaşçıları ve sanatçıları adına saygı duruşuna davet etti.

Saygı duruşundan sonra 1988’de kurulan BESD’den başlayarak bugüne Ayışığı Sanat Merkezi’ne olan 20 yıllık geçmişimizi anlatan sinevizyon gösterimi yapıldı. Ardından Nazım Hikmet, Ahmet Telli ve Hasan Hüseyin’den hazırladıkları şiirlerle Ekin Su şiir topluluğu bizlere şiir dinletisi sundular. Özellikle devrimci bir anlamızın okuduğu şiir büyük bir beğeni topladı. Daha sonra Nazım Hikmet’in 1921 yılının 28 Ocak’ında Sovyetler Birliği’nden Türkiye’ye dönerken Mustafa Suphi ve yoldaşlarının Karadeniz açıklarında katledilişlerini anlatan ‘28 Kanuni Sani’ adlı şiirinin dramatisasyonunu sahnelemek için Ayışığı Tiyatro İşçileri Topluluğu sahneye çıktı. Tabii tiyatro oyunumuz bununla sınırlı değildi. Önsöz dergisinde yayınlanmış, Sena Demir’e ait olan ‘Tersane’ adlı şiirin dramatisasyonu sahnelendi. Tuzla tersane işçilerini anlatan şiir dramatisasyonu herkesi iliklerine kadar sarstı ve çok büyük bir beğeni aldı. Ayışığı Tiyatro İşçileri Topluluğu daha sonra tutsak olan Ergül Çiçekler’in 19 Aralık 2000 zindan katliamlarını ve ölüm oruçlarını anlatan ‘Dört Ateşten Gün Dört Ölümden Gece’ isimli şiiri sahnelendi. Tiyatronun ardından Nazım Hikmet’in devrim ve sosyalizm mücadelesinde gözünü hiçbir şeyden sakınmayan, her şeyini emeğin iktidarını kurmaya adanmış olan devrim işçileri adına yazdığı ‘Sıradaki’ şiirinde anlattığı sıra neferlerinden ismini alan Grup Sıra Neferi’nin Kürtçe, Türkçe ve Zazaca söylediği parçalarla etkinliğimizi noktaladık.

İzmir Ayışığı Sanat Merkezi

O GÜNLER GELECEK, BİLİYORUM

Bir devrimin gelişmesinin, güçlenmesinin en önemli belirtilerinden birisi de, egemen sınıfın ve onun devletinin devrimci güçlere karşı saldırılarının artmasıdır. Komün deneyiminin hatırlanması yerinde olacaktır. Burjuvazi, ayaklanan “baldırıçplaklar” a öyle büyük bir hınçla saldırmıştır ki, tarih kitaplarında anlatıldığı kadarıyla, kurşuna dizilen insanların kanlarıyla Seine Nehri günlerce kıpkızıl akmıştır. Burjuvazi iktidarını ancak, işçi ve emekçilerle arasına bir kan gölü koyarak koruyabilmiştir. Paris’in yiğit ve özverili komüncüleri ise, kendi kurdukları iktidarı kanlarının son damlasına, son neferlerine kadar savunmuşlardır.

Burjuvazinin bugün bize saldırmış olmasının nedeni açıktır. Onların gizli dosyalarında bizim için “devrim gibi tehlikeli fikirlere sahipler” dediklerine eminim. Hele de bu fikirler böyle devrimci bir ortamda kızıl bir bayrak gibi taşınmaya devam ediyorsa, hele de b fikirler kitlelerle buluşup maddi bir güce dönüşüyorsa, burjuvazi korkmasın da kim korksun!

Elbette sermayenin bekçileri işçilerin, emekçilerin sesini boğmak isteyeceklerdi. İşçilerin, emekçilerin Mücadele Birliği’nin onları iktidardan alaşağı edeceğini biliyorlardı. Krizin küreselleşmesiyle sonlarının daha da yaklaştığını görecektik kadar bilgi ve sınıflar savaşımının deneyimlerine sahiptiler. Sadece kriz değil küreselleşen, devrim korkusu da küreselleşiyordu. Bir yandan yeni yeni zindanlar inşa ediliyordu; bir yandan yeni yeni silah anlaşmaları yapılıyordu. Bir yandan yeni, krize karşı kurullar, kurumlar oluşturuyorlardı. Ama yetmezdi. Devrimin sesinin boğulması gerekiyordu. Genelkurmay başkanı açıkça, parmağını sallayarak tehdit etmişti. Bu, yeni saldırıların habercisiydi. Düzen diken üzerindeydi. Sistem her tarafından dökülüyordu. Tepedeki çatlak ne kadar gizlenmeye çalışılsa da, apaçık görülüyordu. Bu durumda bir devrimin gelişmesi, devrimci güçlerin tepedeki çatlağı büyütmesi muhtemeldi. Ki zaten olan da tamamen buydu. Bir yanda Kürt halkının özgürlük mücadelesi yükseliyordu, bir yanda da Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerinin. Halkların mücadele birliği güçleniyordu. Daha da güçlenmesinin nesnel zeminleri her zamankinden daha sağlamlaşmıştı. Her yer tutuşmaya hazır bir bozkır durumundaydı ve hatta tu-

tuşmuştu. Haliyle egemen sınıfın da etkeleri tutuşmuştu. Alelacele toplayabildikleri insanlarla “örgüt operasyonu” yapıp kendilerini kurtarmaya, yangından mal kaçırıcısına korkularından kurtulmaya çalışıyorlardı. Evleri, adresleri, işleri belli olan, herkesin tanıyıp bildiği insanları sanat merkezlerinden, evlerinden, işyerlerine giderken sokaktan alan polisler, topladıkları insanlara, kendi yasalarını bile hiçe sayarak “suç” yüklemeye çalışıyorlar ve deyim yerindeyse “gölge boks” yapıyorlardı. Dergi çalışanlarını, sanat merkezi çalışanlarını, işçileri, eğitim emekçilerini, öğrencileri gözaltına alıp bunları “örgüt üyesi” gibi lanse etmenin başka nasıl bir mantığı olabilirdi. Eğer bizler “örgüt üyesi” isek, bu topraklar üzerinde yaşayan milyonlarca işçi, emekçi, gazeteci, öğrenci de “örgüt üyesi” demektir. Zulme ve sömürüye karşı olan, insanların insanlara kulluk etmediği bir dünya için mücadele eden herkes “örgüt üyesi”. Bir araya gelen ve düşüncelerini açıkça söyleyen herkes “yasadışı faaliyette bulunuyor”.

Kendi adıma, düşüncelerimi hiçbir zaman ve hiçbir yerde söylemekten çekinmedim. Ben sosyalist bir gazeteciyim. Sosyalist bir derginin genel yayın yönetmeniyim. Böyle olmaktan büyük bir gurur ve onur duyuyorum. İnsanlığın geleceğinin sosyalizmde olduğunu biliyorum. İşçi sınıfı ve emekçilerin, ezilen halkların kurtuluşunun sosyalizmde olduğunu biliyorum. İnsanlığın bir gün bu kapitalist sistemden kurtulup özgür bir dünya kuracağına yüreğime inanıyorum. “İnsan ancak tüm insanlar özgür olunca gerçekten özgür olabilir” diyor ya koca Marx, gerçekten özgür olabilmek için tüm insanların özgürleştirilmesi gerektiğine ve bunun bir gün gerçekleşeceğine inanıyorum. O gün geldiğinde insanlar, geçmişin kalıntılarına şaşırarak bakacaklar, bu kadar bollukta bu kadar yoksulluk nasıl çekilebildi diye.

Ve o günün hayalini kurduğumda o kadar mutlu oluyorum ki, anlatamam. Tıpkı sizlerle yeniden bir araya gelip sıcak demli bir çayı yudumlayıp, şarkılar söylemeyi hayal ederken duyduğum mutluluk gibi.

O günler gelecek, biliyorum. Çünkü, Yaşam Bizden Yana.

Daima....

Vefa SERDAR

İşçi, Emekçi, Öğrenci Gençliğe!

Yaşadığımız dönem öyle bir dönem ki, karanlık, sinir uçlarımıza kadar nüfuz etmeye çalışıyor. Milyonlarca insanın, gencin, bir avuç burjuvanın hırsı, kâr güdüsüyle gelecekleri karartılıyor. Yok edilmeye çalışılıyor. Evet, yok olan birşey var, ama bu biz değiliz ve olmayacağız! Bu, burjuvaziden başkası değil!

23 Ekim günü evimi uzun namlulu silahlarla basıp, evi arayıp, beni gözaltına alanlar, işte bu çöküşün önüne geçmeye çalışan gücün bir saldırısıydı. Onlar bizim gençliğimizden, gücümüzden, hayallerimizden korkuyorlar. Çünkü bizim özgür bir dünya kurma hayalimiz, bugün ete kemiğe bürünmüş bir şekilde karşımızda duruyor. Biz hayallerimizin peşinden gitmeye devam edeceğiz, çünkü bizim istediklerimiz artık tüm ezilen, sömürülen halkların da isteğidir. Sosyalizm!

Hangi nehir önündeki engele takılıp, akışını durdurmuştu? Hayır! Hiçbir nehir akışını durdurmamıştır. Tarih ırmağı bizim istediğimiz yöne akıyor! Sosyalizm! Bu akışın önüne geçmek isteyenler, önümüze baskı, zindan, ölüm her türlü engeli çıkarıyor, nafîle. Su akacağı yatağı biliyor.

Fabrika ya da atölye, işçi için cehennem! Ya da üniversite, öğrenci için cehennem; tüm bunların dışında gençler sokaklarda uyuşturucuya, esrara ve her türlü düzen pisliğine bulaştırılmaya çalışılıyor. Kısacası bize yaşamı anlamsızlaştırmaya, değersiz kılmaya çalışıyorlar. Ama hayır! Biz buna izin vermeyeceğiz! “Çünkü yaşam anlamsızlaştığında, ölüm daha değerli olur.” Biz yaşamımızı anlamlı kılmak için, sosyalizm için, bayrağımız önde mücadele edeceğiz! Etmeliyiz!

Beni “yasadışı örgüte üye olmak”la suçluyorlar. Buna kanıt olarak 1 Mayıs’a katılmamı, Sinan Cemgil gibi devrimci önderlerin mezarı başına gitmemi kanıt olarak gösteriyorlar. Burjuvazi bu tip sudan engelleri hep karşımıza çıkartacaktır ama boşuna. Biz sosyalizmi savunduğumuz için bu baskılarla karşılaşacağız. Bunun bilincindeyiz ve bu bilinçle yolumuza devam edeceğiz. İşçi sınıfının bindiği gemi hiç yanlış sulara demir atmadı. Biz, o geminin dümen suyunda ilerliyoruz.

Hayallerinin peşinde koşanlar özgürdürler ve onlar kazanacaklar!

Kenan AKTAŞ

SARIGAZI'DE GERİCİ FAŞİZMLE MÜCADELE

İlk Deneyim...

Yerel seçimler yaklaştıkça burjuva partilerin karşı-devrim propaganda çalışmaları da kendini gösteriyor. Sarıgazi Mahallesi'nde tekelci sermaye sınıfın temsilci partisi AKP'nin yalanlar ve riyakarlıklarla dolu şovenist nitelikteki seçim çalışması bunun örneğini yarattı. Dinci gerici faşizmin açmış olduğu stand, bildiri dağıtım ve Mustafa Yıldızdoğan gibi gerici şarkıcıların müzikleri ile her geçen gün yaşamdan kovulan, yoksulluğa ve açlığa itilen işçi-emekçi Sarıgazi halkına faşizmin politikalarını taşımaya çalıştı. Bu iki gün boyunca Sarıgazi halkı bu duruma karşı tepkilerini gerek uzatılan bildirimleri yırtarak, gerek politik tartışmalara girerek, gerekse asılan AKP bayraklarını indirerek gösterdi. İndirilen bayrakların her defasında yerine başka bayraklar asıldı. Ses aracının etrafı ise belediyenin silahlı güvenlikleri tarafından korunuyordu.

Bedeller ödenerek, devrimci değerlerle yaşatılan işçi-emekçi semti Sarıgazi'de dinci-gerici faşizm kendi propagandasını yapıyordu. Leninistler bu duruma sessiz kalmadılar. Açılan standın yanlarına giderek *"Bu şarkı çalınmayacak, bu bildiriler dağıtılmayacak, bu masa kapatılacak, yoksa burasını başımıza yıkarız"* diyerek dinci-gerici faşizme uyarıda bulundular. Uyarının dikkate alınmadığını gören devrimciler standın oraya yöneldiler. Çıkan tartışmanın saldırıya dönüşeceğini anlayan faşistler standı ve ses aracını toplamaya başladılar.

Kemal Türkler Mahallesi'ne doğru ses aracı ile uzaklaşmaya çalışan dinci-gerici faşistleri sokaklarda bekleyen Leninistler ve Yurtsever gençler taşlar ve sopalarla karşıladılar. Taşlar ve sopalarla araca saldırıda bulundular. Saldırıya üç arkadaşımızı aralarına alarak yanıt vermeye çalışan faşistlerin karşı saldırısı boşa çıkartıldı. Faşistlerin kafaları taşlarla yarılrken, ağızları ve burunları kan içinde kaldı. Jandarmanın olay sırasında bölgeye doğru yöneldiği, gençlere kimlik kontrolü yaptığı, saldırıyı yapan devrimci gençleri teşhis için bir tanıktan yararlandığı görüldü. Devrimciler bölgeden kayıp vermeden ayrıldılar.

Sarıgazi'de işçilerin, emekçilerin sınıfsız bir dünya mücadelesinin yükselticisi ve örgütleyicisi olan devrimci komünistleri yıldıramazsınız. SARIGAZİ DEVRİMCİLERİNDİR!

Sarıgazi'den Leninistler
23.11.2008

Mahallelere gidip halkla sohbet etmek için kolladığım fırsatı Mücadele Birliği dergisi dağıtımında yakaladım. İzmir'in emekçi bir semtinde arkadaşlarımla çıktığım dergi dağıtımında, ilk deneyimim olduğu için başta çekindim. Halkın tepkisini merak ettim ve baktım ki çekinmem son derece yersizdi. Açılan her kapıda bizi kocaman gülücüklerle karşılayan analar, kendime güvenimi yerine getirdi. Onların gözlerindeki korkuyla karışık bizleri sahiplenişleri öyle etkiliydi ki onların gözlerinin içine bakmak beni mutlu ediyor. Onlara karşı sevgimi arttırıyor, hepsi emekçi analar, çocuklarını büyütme için, kocalarına hizmet etmek için verdikleri emekleri nasırlanmış elleri, acıların çizgileriyle dolu yüzlerinden anlaşıyordu. Araladıkları küçük kapı aralığından giren güneşin, geniş alınlarına yansısıyla yüreğime süzülüyor, içimi onların sıcaklığıyla umut sarıyor ve direnme gücü veriyordu. Bir bardak su istediğimizde suyu bize öyle sevgiyle getiriyorlardı ki, her bardakta anaların verdiği güç beni etkiliyordu. Amcalara ve dedelere daha çok sokaklarda rastlıyorduk. Hepsi işçi-emekçi, hepsi sıcak bir kap yemek için evlerine dönüyordu. Çoğu işsizdi akşamı düşünüyordu, belki kurulacak sofrayı ve çocuklarının isteklerini... Hepsi mahzundu, boyunları büküktü ve yarınlarından şüpheli. Sokağa çıkıp bağırmağa geldi içimden: Hey! Halkım kaldırın başınızı. Kaldırın ve bakın size yapılanlara. İsteyin hakkınızı, isteyin! Alın.

Ve ellerindeki sopalarla silah yapan, sihir yapan, hatıta uzaya gitmeyi hayal eden çocuklar. Hepsi yoksul ailelerin çocukları ama bozuk sistemin onlara verdiği kokuşmuş bir kültürle büyüyen yoksul çocuklar...

Yediden yetmiş insanla tanıştığım mahallede yeni bir hayatı tanımış oldum.

70 yaşındaki bir ananın yalnız başına yaşarken yaşadığı zorlukları dinlerken, üç ev ötede bir haftalık yeni umut olan İrem bebeğin yanaklarını sevmek nasıl da güzel bir duyguydu. Akşama doğru büründüğüm suskunluğu arkadaşlarım yorgunluk sanmıştı, oysa öyle değildi. Öyle durumlarla karşılaşmıştım ki hepsini benliğimdekilerle karşılaştırıyor, değerlendiriyordum. Yorgunluğa dair hiçbir şey hissetmiyordum. Çünkü savaşımın haklılığını bir kez daha görmüş oldum.

İZMİR'DEN MÜCADELE BİRLİĞİ OKURU

İŞÇİ SINIFINA VE EMEKÇİLERE AÇIK MEKTUP

Ben tekstil sektöründe günün 10 saatini ve haftanın 6 gününü makine başında çalışarak, emeğini satarak “yaşam” mücadelesi veren bir işçiyim. Milyonlarca işçi gibi benim de geleceğim garantide değil. İşsiz kalabilir, deyim yerindeyse yaşamdan kovulabilirim. Gazetelerde okuyoruz tersanelerde, tekstil fabrikalarında ve diğer iş kollarında işten çıkarılan işçilerin sayıları yüzbinleri buluyor. Kayıt altına alınan işsizlerin sayısı 2 milyon 439 bin olarak açıklanırken, buna kayıt dışı olanları da eklersek 3-4 milyonu buluyor. Bu insanlar en temel ihtiyaçlarını karşılamaktan yoksun. Konut, eğitim, sağlık vb...

Sosyal bir devletle yönetiliyor olsaydık bu sıkıntılarla karşılaşmazdık elbette. Şu an ki sistem bir avuç sermayenin kontrolünde. TÜSİAD, TİSK, MÜSİAD bu kurumlar büyük patronların bir araya gelerek örgütlendikleri kurumlar ve bu yolla birçok yasaları kendi çıkarlarına uygun olarak, meclisten (TBMM) çıkartabiliyorlar. Biz işçilerle bir araya gelerek haklarımız için mücadele etmeliyiz. Evet ben içinde bulunduğumuz durumun bütün işçilerin birlikte mücadele etmesiyle düzeleceğine inanıyorum. Bu bilinçle 1 Mayıs ve diğer mitinglere katılmışımdır, Limter-İş’in tutuklanan üyelerinin mahkemelerine de katılarak destekte bulunmuşumdur. Ya-

ni işçi sınıfının ve emekçilerin söz konusu olduğu mitingler, basın açıklamaları ve grevlerin öneminin bilinciyle katılmışımdır.

23 Ekim 2008 tarihinde saat 06.00-07.00 sularında evime uzun namlulu silahlarla gelen polislerce gözaltına alındım. Evimi saatlerce aradılar, bilgisayarımın hard disklerini, cd’lerimi, mektuplarımı, cep telefonumu ve kitaplarımın bir kısmını aldılar. Kitaplarımın arasında son dönemde dünyanın birçok ülkesinde satışları çok sayıda artan Karl MARX’ın ve F.ENGELS’in işçiler için yazdığı “manifesto” Komünist Manifesto kitabını bile “suç” aracı saymaları ilginçti. O sabah işime gitmek üzere servis aracına binme yerine, eşim ve komşularımın gözleri önünde bir “suçlu”ymuşum gibi kollarımdan kelepçelenerek polis aracına bindirildim. Sokağımız TMSŞ, çevik polislerle doluydu. İki panzer de sokağın başında duruyordu. Anlaşılan o ki mahalle halkının gözünde küçük düşürüp teşhir etmeyi planlıyorlardı. Ama yanıldılar; ben hırsızlık yapmadım, uyuşturucu satmadım, kimsenin emeğini de gasp etmedim. Onurlu bir işçiyim ben, onurlu ve bilinçli, insanın insanı sömürmediği, çocukların geceleri aç yatmadığı bir düzeni, kısaca söylersek sosyalizmi savunduğum için beni gözaltına alanlar kü-

çük düşmüşlerdir. Değil bundan utanç duymak mutluluk duyarım.

27 Ekim 2008 tarihinde Beşiktaş Ağır Ceza Mahkemesi’nde tutuklandım. İsnat edilen “suç” “yasadışı örgüt üyesi” olmakmış. Bunun kanıtıysa 1 Mayıs’ta çekilen fotoğraflar. Polisin asılsız ve dayanaksız iddialarıyla karşı karşıyayım. Elbette bu durumda olan yalnız ben değilim, Başbakan Erdoğan’ı protesto eden onlarca kişi, kurum ve derneklerden alınan insanların “hukuk” dışı tutuklanmaları olmuştur. Bütün bu olayların temelinde emperyalizmin yaşadığı derin krizler vardır. Diğer bağımlı ülkeler gibi Türkiye’nin de bu krizden etkilenmemesi düşünülemez... Gözaltı ve tutuklama furyası da, Türkiye’nin kriz için aldığı önlemlerden biridir.

Bir işçi olarak, bütün işçi ve emekçileri, bu tutuklamalara karşı birlikte mücadeleye çağırıyorum. Bu yapılan saldırılarla işçi ve emekçileri sindirmek, ezilen halkları yoksaymak amaçlanıyor.

Elbette işçilerin de mutlu olacağı, bayramlarını özgürce kutlayacağı günler gelecektir. “*Yeryüzündeki en muhteşem ve görkemli bayramlar, emek zafer kazandığında, işçiler iktidara geldiğinde yapılacaktır!*”(Ateşi Çalmak, Cilt1)

Ercan TILMAŞ

YEMEK FABRİKASI

Geçtiğimiz sene başlarında bir yemek firmasında haftalık 120 YTL ücretle çalışmaya başladım. Burada yapılan yemekler belli bir fiyatla dükkanlara dağıtılırdı. Buranın sahibi Hacı lakaplı bir sakallı idi. Hacı dedik ya! Zaten bütün patronların dini bütündür.(!)

Bizler saat 10:00’a kadar yemekleri ayrı ayrı paketler 11:00’de arabalarla dağıtmaya başladık. Aradan birkaç gün geçti ki patronların, işçiler üzerinde oynadığı oyunları sezmeye başladım. Bir keresinde orta yere bir büyük tepsi kadayıf koymuşlardı. Kendi içlerinden biri bu kadayıftan biraz yemişti. Bir süre sonra bütün işçileri topladılar, başladılar konuşmaya; “*Bu tepsi-den kim kadayıf aldı*” diye. “*Eğer ortaya çıkmazsa bu tepsinin masrafını hepimizden keseriz.*” Ortada böyle bir işçi olmadığı için de haftalığımızdan kestiler.

Bir süre sonra daha da saçmalamaya başladılar. Sabah geç kalanlara geç kaldığı dakika kadar para cezası kesiyorlardı. Buna karşın, bazı akşamlar 2 saate yakın fazla mesai yapıyorduk ama kimse bunun parasından bahsetmiyordu. İşçiler çaresiz olduğu i-

çin onlar da bir şey söyleyemiyordu. Onların işçileri böyle köle gibi kullanmaları çok gücüme gidiyordu. Yemekler artardı, ama kimseye akşam eve götürmesi için vermez, dökerlerdi.

Tam iki ay olmuştu ve benim işten ayrılma zamanım gelmişti. Bu sıralarda patronlardan birisi bana haksız yere kızdı. Ben de “*hepiniz diktatör müsünüz? Neden işçilerinize böyle davranıyorsunuz?*” diye bağırdım. Hepsi üzerime üşüştü. Kendimi yerde buldum. İşçilerin hiçbiri bizi ayırmaya bile gelmemişti. Biraz sonra patron beni odasına çağırdı ve bana “*Bekle, jandarmaya telefon açacağım. Dayağın ye, öyle git.*” dedi. Ben de “*Jandarmayı çağırırsanız, bütün işçilerin sigortasız olduğunu söylerim*” dedim. Böyle söyleyince jandarma konusu kapandı. Arkadaşların hiçbiriyle vedalaşmadan oradan ayrıldım.

Birkaç gün sonra orada çalışan arkadaşlardan biriyle karşılaştım. Benden sonra çok şeyin değiştiğini ve artık işçilere fazla baskı yapılmadığını söyledi. Kavgada bana yardım etmemişlerdi. Ama olsun; yine de çok sevindim.

Antep’ten bir Mücadele Birliği Okuru

SANDIĞA DEĞİL, DEVRİME

Önümüzdeki günler yeni bir seçim yarışının yaşanacağı günler olacak. Seçimlere iki açıdan bakmak gerekiyor.

1)Komünist bakış açısı.

2)Burjuva bakış açısı.

Biz önce burjuvazi açısından bakalım. Her seçim geldiğinde ya da seçim dönemi yaklaştığında egemenler, işçi ve yoksul halkları aldatmak, kandırmak, bir beklenti içine sokmak için bin türlü hileye, yalana başvurmaktan çekinmezler. Oysa ki seçimler bizim dışımızda olur. Bizim, sunulanları oylamaktan başka bir işlevimiz yok. Burjuvazi ve onun işbirlikçileri, "Bu seçim, yerel seçim. Bunu ayrı tutmak gerek, genel seçim gibi olmaz." vs. gibi demagogilerde bulunacaklar. Sanki yereller, merkezi iktidarın dışında, ondan bağımsız. Böyle olmadığını bile bile bunu öne sürmeye devam edecekler. İşin acı yanı, bu politikaları reformist ve oportünist hareketle sözbirliği yapmış gibi yapmaları.

Burjuvazi, her seçimde olduğu gibi bu seçimde de katılımı en yüksek seviyeye çıkarmak için elinden geleni yapacaktır. Çünkü kim kazarsa kazansın, sonuçta egemenler sınıfı, güven tazelemiş olacaktır. Halkların kime oy verdiği önemli değil. Önemli olan sistem için sandığa gitmiş olmaları. Çünkü 2004 seçimleri egemen sınıfın uykularını kaçırmaya yetmişti. Hükümet partilerinin aldığı oy kadar boykot vardı.

Sistem için kimin ne kadar oy aldığından çok, sisteme güvenmeyenlerin oranı önemli. 2004 seçimleri bu anlamda bizim (Komünistler) için de onlar (Burjuvazi) için de önemli. Arada bir tek fark var: %33 boykot bizi mutlu ederken burjuva sınıfın ve onun işbirlikçilerinin uykusunu kaçırıyor. Çünkü sandığa gitmeyen herkes öyle veya böyle sisteme güvenmiyor, çözümün sandıkta olmadığını biliyor demektir. Çözümü, sistem dışında arayan işçi ve emekçilerin çoğalmasında sistem için en büyük tehlike. Üstüne bir de ekonomik ve siyasi bir kriz yaşanırken yoksul halkların sistem dışı eğilim göstermeleri sistemin sonunu göstermekte.

Bunun farkında olan egemenler sınıfının bunu tersine çevirmek için yapamayacakları hiçbir şey yok. Bir de reformist ve oportünistlerin yardım eli yine her zaman olduğu gibi tam zamanında sistemin yardımına yetişti. Sistem ciddi bir çıkmazda. Normal seçimlere 5 ay var ama bu süreyi bekleyecek mecalleri yok. Tıkanmış, nefes alamayan sisteme bir hayat öpücüğü yine reformist ve oportünist hareketten geldi. Bağımsız adaylar sistemin can simidi oldu. Küçük burjuva sosyalistlerinin mevki ve koltuk merakı sisteme derin bir nefes aldırdı. Ancak bütün bunlar geçici soluklanmalar. İşte, bugün bakıldığında daha da kötüleşen yaşam koşulları, hayattan kovulma hiç aralıksız devam etmekte; aynı zamanda dünya genelindeki ekonomik kriz... Hiçbir şey seçimlerin yapılmasına engel değil. Sistem, halkları kandırmak, onları beklentiye sokmak için elinden geleni yapar.

Şu ana kadar anlatmaya çalıştığımız, burjuva sınıfın işçi ve emekçileri aldatmak için yaptıklarının çok küçük bir kısmı. Ama bizi asıl ilgilendiren komünistlerin seçimlere nasıl yaklaştıkları ya da nasıl bakmaları gerektiği.

Komünistler hiçbir aracı baştan reddetmezler. Günün koşullarına uygun aracı, yolu ve yöntemi nesnel duruma göre belirlerler. Hal böyle olunca önce nesnellik tespiti yapmak ve buna uygun araç seçmek gerekiyor.

Sanırım şu konuda hemfikiriz: Yönetenlerin eskisi gibi yönetemesi ve yönetilenlerin eskisi gibi yönetilmek istememeleri, siyasi ve ekonomik krizlerin varlığı... Bunların olduğu yerlerde devrimci durum var demektir. Devrimci durumların olduğu yerlerde seçimlere girmek kimin işine yarar? Yine biz cevap verelim: Tabii ki egemen sınıfın işine. Biz komünistler kimler için varız? Tabii ki işçi ve emekçiler için. Öyleyse seçimi değil, devrimi örgütlemeliyiz. Evrimci durumlardan, işçi ve emekçilerin sistemden beklentilerinin olduğu bir süreçten bahsetmiyoruz.

Devrimci durum tespiti yapıyoruz. O halde bu tespite uygun hareket etmek gerekiyor. Bugünkü süreci karşılayacak yöntem ancak devrimi örgütlemek ve iktidar şiarıyla hareket etmek, işçi ve emekçileri sisteme yani sandığa, seçime değil devrime, iktidara, özgürlüğe çağırmak gerekiyor. Çünkü sandıktan kim çıkarsa çıksın sonuçta bu sistem kazanmış, işçi ve emekçiler kaybetmiş olacak.

Kürt ve Türk emekçi halklarının kurtuluşunun ancak iki halkın birlikte devrimiyle, işçi sınıfının iktidarıyla sağlanacağı ve güvence altına alınacağı unutulmamalı. Bütün bunlar için Leninist Parti'nin politikaları doğrultusunda işçi ve emekçi halkların kitleler halinde sistemden kopuşunu hızlandırmak için yoksul halkları seçime değil boykota, devrime, özgürlüğe çağırmalıyız. Çözüm sandıkta değil, devrimde.

Leninist Parti tüm işçi ve emekçileri devrime, devrimi örgütlemeye çağırıyor.

**YAŞASIN KÜRT, TÜRK HALKLARININ
MÜCADELE BİRLİĞİ!
İKTİDAR DIŞINDA HERŞEY HİÇBİRŞEYDİR!**

Antep'ten Bir Mücadele Birliği Okuru

YUNANİSTAN ALEV ALEV

Yunanistan'da, Başbakan'ın iptal talebine rağmen sendikalar bugün genel greve gitti. Sendika liderleri grev ve eylemler sırasında olay çıkmaması için sükunet çağrılarında bulundu. Bu arada gece boyunca çatışmalar sürdü.

600 bin üyeli Yunan İşçileri Genel Konfederasyonu (GSEE) ve 200 bin üyeli Memurlar Federasyonu (Adedy) gün ortasında Atina merkezinde büyük bir gösteri için toplanıyorlar. Sendikalar hayat pahalılığı ve zorlaşan yaşam koşullarını protesto ediyor. Başbakan Carmanlis, grev kapsamındaki eylemlerin iptalini istedi ancak sendikalar grevi iptal etmeyerek, eylemin sükunet içerisinde geçmesi için çağrıda bulundu. Bu arada Komünist sendikacılar PAME de Atina merkezinde bir gösteri yapacaklarını açıkladı.

Salı günü öğleden önce ve polis tarafından vurulan gencin öğleden sonraki cenaze töreninden sonra Atina banliyölerinde çatışmalar yaşandı. Çatışmalar sabah saat 03.00'e kadar sürdü. Çatışmalar Politeknik ve Hukuk fakülteleri çıkışlarında toplanan gençlerle polis arasında yaşandı. Bu üniversiteler Pazar gününden beri öğrencilerin işgalinde bulunuyor. Selanik'te de gece boyunca güvenlik güçleri ile Felsefe Fakültesi'ni işgal eden öğrenciler arasında çatışma yaşandı. Batıdaki Patras kentinde akşam saatlerinden itibaren barikatlar kurulmaya başlandı. Gece yarısı eylemler durdu. Larissa ve Volos kentlerinde polisle gençler arasında çatışmalar yaşandı, Volos'ta Adalet Sarayı tahrip edildi. Kalamata'da bir okul ateşe verildi. İoannina ve Zante kentlerinde de çatışmalar yaşandı.

10 Aralık Çarşamba

Yunanistan'ın başkenti Atina ve Selanik kentinde binlerce kişinin katıldığı gösteriler sırasında polisle çatışmalar başladı.

Atina'da parlamento önünde polisle göstericiler arasında çatışmalar yaşanıyor. Gençler polise molotof kokteylleri, taş, odun parçaları ve plastik şişeler atarken, polis de göstericileri dağıtmak için göz yaşartıcı gazlar kullanıyor.

Çatışmalar binlerce kişinin parlamento karşısındaki Syntagma meydanında sendikaların grev çağrısı üzerine toplandığı bir sırada yaşandı. Sendikal eylem yapıldığı sırada onlarca genç 15 yaşındaki Alexis Grigoropoulos'un polis tarafından öldürülmesini protesto etmek amacıyla "Katiller" şeklinde slogan attı.

Selanik kentinde de çoğunluğu öğrenci yaklaşık 2 bin kişi gösteri yaptı. Polisin eyleme müdahalesi üzerinde gençlerle polis arasında çatışmalar yaşandı. Polis göz yaşartıcı gazlar kullandı. □

ANTEP'TE ÜNİVERSİTE ÖĞRENCİLERİNDEN AÇIKLAMA

Son dönemde yaşanan baskı ve saldırılara karşı bir tepki de Gaziantep Üniversitesi öğrencilerinden geldi. 26 Kasım Çarşamba günü saat 12:30'da İnsan Hakları Derneği'nde bir basın açıklaması düzenleyen öğrenciler Başbakan'ın "ya sev ya terket" zihniyetinin ve demokratik taleplerini dile getirenlere pompalı tüfekle saldırmayı meşru görmenin, devletin iyi çocuklarının varlıklarını her geçen gün katmerleşerek sürdürdüğü bir Türkiye'de kültürleştirilmeye çalışılan linçin bir yansıması olduğunu ve bunun bir hükümet politikası olduğunu anlattılar.

Gaziantep Üniversitesi öğrencileri'nden Polis tarafından vurularak ayağından yaralanan Osman BEŞTAŞ ile yine aynı okulun öğrencileri olan Cengiz Sökmen ve Murat ÇAKAN'ın gözaltına alınarak tutuklandıklarına değinilen açıklamada sadece 2008 yılı itibarıyla Yahya MENEKŞE, Mehmet DENİZ, Zeki ERİK, İkbâl YAŞAR, Ramazan DAL, Fahrettin ŞEDAT, Hüseyin TURGUT, Ercan CEYLAN, Metin YÜKSEL, Gürsel VAROL, Cem İNCİ, Turan ÖZDEMİR, Cengiz KOÇ, Ahmet LAÇİN, Ahmet ÖZHAN, Çağdaş GEMİK, Serkan ÇEDİK, Soner ÇANKAL, Baran TURSUN ve Amed YILDIRIM'ın polis sorumluluğunda ya darp edilerek ya da ateş edilerek öldürüldüğü belirtilerek şöyle devam edildi:

"Tüm bu olaylara adı karışan polislerin serbest bırakılması karşısında hükümetin sessiz kalması, bu tür olayların önünü almak bir yana, aksine ön açıcı, teşvik edici bir rol oynamaktadır. Bu yüzeysel tablo dahi fiili bir olağanüstü hal durumunun yaşandığının ispatıdır ve bu yüzden hükümetin buna resmîyet kazandırmaya çalışmasına gerek yoktur.

Şimdi Başbakan'a soruyoruz: Kardeşlerimiz, analarımız polis tarafından coplanıp yerlerde sürüklenirken, sokak ortasında arkadaşlarımız vurulup eğer ölmüşse morga, ölmemişse cezaevine atılırken, yine öğrenci arkadaşlarımızın eğitim – öğretim görme hakları ellerinden alınırken, sadece Kürt olmalarından ötürü her gün insanlar linç edilirken ne yapmalıyız? Bizler de yaşamalarımıza kastedilirken, linçe uğratılırken ellerimizdeki kalemeleri bırakıp birer pompalı tüfek mi satın almalıyız?"

Ergenekoncu sanıkların sağlık sorunları gerekçe gösterilerek cezaevlerinden çıkarılırken, sokak ortasında polis kurşunuyla yaralanmış olan arkadaşlarının cezaevi hücrelerinde sağlığı hiçe sayılarak tutulmasını ayrımcılık olarak niteleyen öğrenciler henüz ortada kesinleşmiş bir suç yokken, dolayısıyla yargılama sürecinin önü açık ve öğrencilerin ikametleri sabitken cezaevinde tutulmalarının sebeplerinden birinin de ailelerin mağdur edilmesi amacı olduğunu belirterek "Arkadaşlarımızın aileleri bizim ailemizdir. Onlar da bizi kendi evlatları gibi görüyorlar. Bu nedenle güdülen bu ve benzeri politik – psikolojik amaçlı saldırılar bizler açısından tek bir şey ifade etmektedir, o da birlik ve beraberliğimizin geliştirilmesi" şeklinde konuştular.

Üniversite öğrencileri demokratik kitle örgütlerinin bu baskılara karşı kendilerine destek olması gerektiğine değinerek tutuklanan arkadaşlarının serbest bırakılması talebi ile basın açıklamasını bitirdiler.

Mücadele Birliği / Antep

BASIN EMEKÇİLERİNDEN AÇIKLAMA

Türkiye Gazeteciler Sendikası (TGS) İstanbul şubesi tarafından "Medya da emekçi kıyımına son" adlı bir yürüyüş gerçekleştirildi. 2 Aralık günü saat 10.30 da Taksim tramvay durağından başlayan yürüyüşte "Yaşasın örgütlü mücadelemiz" "Krizin bedeli patronlara" "İş ekme yoksa barış da yok" sloganlarıyla birlikte Galatasaray meydanına gelindi. Burada ilk olarak TGS İstanbul şube başkanı Rüya Özkalkan söz aldı. "Değerli basın emekçileri, dün kovulmadın, bugün sırayı savdın diyelim. Peki yarın? Medya patronlarının pervasızlığı ve açgözlülüğü, bizim örgütsüzlüğümüzden güç bulmakta. Sendikal haklarımız yasa dışı yollarla gasp ediliyor. Yıpranma hakkımızı elimizden aldılar; yetmedi. Gözleri kıdem tazminatlarımızda. Ve bugün işsiziz. Kaybedecek neyimiz kaldı ki? En temel haklarımızı birer birer yitirirken daha ne kadar sessiz kalacağız?" diyerek sözü Türk-İş genel sekreteri Mustafa Türker'e bıraktı. Mustafa Türker konuşmasında "Türkiye işçi sınıfı adına tüm gazete çalışanlarından rica ediyorum; gelin bir gün kaleminizi, fotoğraf makinelerinizi masanın üzerine koyun. Örgütlenin. Biz de sizin arkanızdan geleceğiz." diyerek konuşmasını sonlandırdı. Basın açıklaması "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz" sloganı ile birlikte son buldu. □

HASTANELERİN ÖZELLEŞTİRİLMESİ VE İŞTEN ÇIKARMALARA KARŞI BASIN AÇIKLAMASI

26 Kasım 2008 tarihinde SES, Türk Tabipler Birliği ve Devrimci Sağlık İşçileri Sendikası hastanelerin özelleştirilmesi, işten çıkarmalar, örgütlenme ve parasız sağlık hakkı için ÇAPA Kan Merkezi önünde basın açıklaması yaptı. Basın açıklamasına sendika başkan ve yöneticileri ve bazı kitle örgütleri katılarak destek verdi. Saat 12:30 da "Parasız sağlık hakkı engellenemez", "Sendika hakkımız söke söke alırız" ve "Yaşasın sınıf dayanışması" sloganları ile başlayan ve yoğun güvenlik önleminin alındığı basın açıklamasında: "Hastaneleri ticarethane, vatandaşları(hastaları) müşteri, sağlık emekçilerini sözleşmeli köle ve taşeron işçi haline getiren 'Kamu hastane birlikleri yasa tasarısı'na karşı yürüyoruz" denildi. Saat 13:00 da ise KESK'e ve DİSK'e bağlı sendikalı emekçiler 29 Kasım'a çağrı bildirimleri dağıtarak ÇAPA Kan Merkezinden, Aksaray metro tüneline kadar sloganlarla ve ajitasyon konuşmalarıyla yürüyerek geldiler. Buradan bir grup sendikalı Ankara'ya otobüslerle gönderildi. Otobüslerin hareketiyle basın açıklaması ve bildiri dağıtımı son buldu. □

İŞÇİNİN YAŞAMI EYLEM

PTT İŞÇİLERİ: BAYRAMDA SİZ ÇALIŞIN!

5 Aralık 2008
KESK'e bağlı
Haber-Sen İzmir Şu-
besi, 9 gün olan bay-
ram tatilinde 'zorla
çalıştırılan' PTT ça-

kiye düşürüldüğünü söylediler.

DİRENİŞTEKİ İŞÇİLERE POLİS OPERASYONU: 46 GÖZALTI

5 Aralık 2008
Ankara Üniversitesi Cebeci Kampüsü'nde 15 günden u-
zun bir süredir devam eden yemekhane işgalini sonlandırmak
için sabaha karşı 05.00'da bir operasyon gerçekleştirildiği öğ-
renildi. Polis operasyonda işçi ve öğrenci 46 kişiyi gözaltına
alındı, gece geç saatlerde de serbest bırakıldılar.

İşanlarına saat başına 90 kuruş ödenmesine tepki göstererek,
'gelin bu paraya siz çalışın' dedi.

İzmir Posta İşletme Merkezi Genel Müdürlüğü önünde
bir araya gelen Haber-Sen üyeleri, AKP hükümetinin PTT ça-
lışanlarına reva gördüğü uygulamalara tepki göstererek, "Gün
gelecek, devran dönecek AKP halka hesap verecek",
"AKP'nin ampülü sönecek" şeklinde slogan attı.

Burada PTT emekçilerine seslenen Haber-Sen İzmir Şu-
be Başkanı Ali Yılbaşı, resmi tatillerde zorla çalıştırılan PTT
emekçilerinin bu bayramda da dinlenemeyeceğini belirterek,
"Hükümet bu bayram tatilini 9 güne çıkarttı. Ancak bu tatil-
de, PTT çalışanları evlerinde dinlenemeyecek. Çünkü bu ül-
kenin postacıları, dini ve resmi bayram tatillerinde yasalara
aykırı olarak çalıştırılıyor" dedi.

Yılbaşı, bayramda çalıştırılmaya karşılık saat başına veri-
len 90 kuruşluk mesai parasına da tepki göstererek, "Zorla ça-
lıştırılan PTT emekçilerine saat başına 90 kuruş fazla mesa-
i ücreti ödeniyor. Bu 90 kuruşu bize reva gören AKP hüküme-
ti ve Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'a iade ediyoruz ve 'a-
lın 90 kuruşa bayramda siz çalışın' diyoruz" şeklinde konu-
tu.

Açıklama alkışlar ve sloganlarla son buldu.

KOYUNLU HALI'DA 400 İŞÇİ İŞTEN ATILDI

5 Aralık 2008

Niğde'de Koyunlu halılarını üreten fabrikada çalışan
1.500 işçiden 400'ünün işine ekonomik kriz gerekçe gösteri-
lerek son verildi. Koyunlu halılarını üreten Birko Anonim Şir-
keti'ne ait fabrika önünde toplanan işçiler, işten atıldıklarını,
camlara asılan listelerden öğrendi. Fabrikadaki üretim, üç var-
diyadan iki vardiyaya düşürüldü. İşten çıkarılanlar bir süre
fabrikanın önünde bekleyip, bir süre sonra dağıldılar.

Fabrika yetkilileri, yaz döneminde de işçilerine ücretli ve
ücretsiz izin verdiklerini, artan ekonomik kriz nedeniyle to-
parlanamayarak işçi çıkartmak zorunda kaldıklarını, fabrika-
da üç olan vardiya sayısının da gece vardiyası iptal edilerek i-

SES'TEN ŞİŞLİ ETFAL'DE YEMEK BOYKOTU

4 Aralık 2008

Şişli Etfal Hastanesin'de çalışan SES üyesi sağlık emek-
çileri, Maliye Bakanlığı'nın kamu kurumlarında çalışanlardan
yemek ücreti kesilmesi yönündeki genelgesini protesto ederek
yemek boykotu yaptı.

Eylemde konuşan SES İşyeri Temsilcisi Berna Aynur Er-
gün, genelgeyle birlikte personele yemek yiyip yemeyeceği
sorulmadan ve kendi isteği olmadan yüzde 50 yemek katkı
payı kesileceğini dile getirdi. SES Şişli Şube Başkanı Rabia
Tuncer ise hastane bahçesinde bekleyen vatandaşlara seslene-
rek, sağlık haklarına sahip çıkmaları çağrısında bulundu. Has-
tanelerin işletme, hastaların da müşteri durumuna getirileceği-
ni ifade eden Tuncer, buna izin vermeyeceklerini söyledi.

GEBZE'DE İŞTEN ATMALARA KARŞI MİTİNG

4 Aralık 2008

Kocaeli'nin Gebze İlçesi'nde düzenlenen mitingle kriz
bahane edilerek işçilerin işten atılması protesto edildi.

İşten çıkartılan işçilerin geri alınması ve işten çıkartılma-
ların yasaklanması taleplerinin ön plana çıktığı mitingde Gebze
Sendikalar Birliği düzenledi. Cumhuriyet Meydanı'nda yapı-
lan mitingde, Eğitim Sen, Bileşik Metal-İş, Hak-İş, KESK, Pet-
rol-İş, Nakliyat-İş gibi sendikalar destek verdi. "İş yoksa ba-
rış da yok", "Hükümet şaşırma, sabrımızı taşırma", "Kurtuluş
yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz", "Hükümet al
zammını başına çal" sloganlarının atıldığı mitingde, "İMF'ye
hayır", "İşten atılmalara ve zamlara son", "Zamlar geri alın-
sın", "İşimizi geri istiyoruz", "Krizin faturası patronlara" dö-
vizleri taşındı.

DARÜLACEZE İŞÇİLERİNDEN EYLEM

4 Aralık 2008

İstanbul'da kimsesiz ve yardıma muhtaç kişilerin kaldığı

Darülaceze`de çalışan 800 işçi, maaşlarını alamadıkları gerekçesiyle eylem yaptı.

Yaklaşık 3 aydır maaş alamadıklarını söyleyen Darülaceze Müdürlüğü Kayışdağı Tesisleri'nde çalışan 800 işçi, akşam saatlerinde çalıştıkları kurum önünde toplanarak eylem yaptı. Ekonomik kriz nedeniyle zaten sıkıntı çektiklerini belirten işçilerden bazıları çocuklarının okul masraflarını karşılayamadıklarını dile getirirken, bazıları da ev sahiplerinin kendilerini evden çıkarma riski olduğunu söyledi.

İşçiler basın açıklamasının ardından oturma eylemi yaparak ücretlerinin ödenmemesini protesto etti.

ANTALYA'DA SES EYLEMİ

4 Aralık 2008

Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası Antalya Şube üyeleri, "Kamu Hastane Birlikleri Pilot Uygulaması Hakkındaki Kanun Tasarısı"na karşı, Güllük-TRT Kavşağında bulunan şube binaları önünde toplanarak Antalya Eğitim ve Araştırma Hastanesi'ne kadar bir yürüyüş düzenlediler.

"Hastaneler Halkındır, Satılamaz", "Hükümet Yasası Al Başına Çal", "Sağlık Haktır Satılamaz", "Gün Gelecek Devran Dönecek AKP Halka Hesap Verecek" sloganları atarak yürüyen sağlık ve sosyal hizmet emekçileri ellerinde, "Hastanelerimize Dokunma", "Sağlıkta Ticaret Olmaz", "Hastaneler Ticarethane, Hastalar Müşteri Değildir", "Sağlık Hakkımıza Sahip Çıkacağız", "Hastane Birlikleri Pilot Yasası Geri Çekilsin", "Ticaretane Değil Hastane, Müşteri Değil Hasta, Köle Değil Sağlık Emekçisi" yazan dövizleri taşıdılar. Eylemcilere sokakta yürüyen vatandaşların ve çevre esnafının alkışlarla, yoldan geçen araçların ise korna çalarak destek verdiği gözlemlendi.

ÇANKAYA BELEDİYE İŞÇİLERİNDEN EYLEM

4 Aralık 2008

Genel-İş Sendikası Ankara 1 No'lu Şube önünde toplanan işçiler, belediye yönetimini protesto eden sloganlar atarak, Kolej Kavşağı'ndaki Belediye binası önüne geldi.

İşçiler, ekonomik sıkıntılara dikkati çekmek için temsili tabut taşıdı.

Genel-İş Sendikası Ankara 1 No'lu Şube Başkanı Çetin Çalışkan, yaptığı açıklamada, belediyede çalışan yaklaşık bin 500 işçinin aylardır ödenmeyen alacakları bulunduğunu söyledi.

BİLİŞİMCİLERDEN PLAZA EYLEMLERİ

4 Aralık 2008

Bilişim sektörü çalışanlarının, kriz bahanesiyle işkolunda yaşanan işten çıkartmalara karşı 'Her Çarşamba Plaza Eylemlerine' sloganıyla düzenlediği eylemlerden ilki bugün Yapı Kredi Plaza önünde gerçekleşti. Tez Koop-İş'in ve TMMOB İstanbul İl Koordinasyon Kurulu'nun pankartlarla, EMO İstanbul Şube'nin ise dövizlerle yer aldığı eyleme yaklaşık 50

kişi katıldı.

Sendika Şube Başkanı'nın ve İKK sekreterinin açıklamalarından sonra, IBM tarafından işten çıkarılan sendika temsilcileri Nedim Akay ve Elvan Demircioğlu kısa birer konuşma yaptı. Akay, eylemin sadece işten çıkartılan kendileri için değil, krizden etkilenen tüm beyaz yakalılar, işten atılanlar, güvencesiz çalışma koşullarına mahkum edilenler için olduğunu ve bu amaçla gerçekleştirdikleri plaza eylemlerini önümüzdeki haftalarda da sürdüreceklerini belirtti.

ORHANLI ORGANİZE'DE

PATLAMA: 1 İŞÇİ HAYATINI KAYBETTİ!

4 Aralık 2008

Tuzla Orhanlı Beldesi Organize Deri Sanayi Sitesi'nde bulunan 3 katlı bir kimya firmasında bir patlama gerçekleşti. Patlama sonucu, 1 kişi öldü, 6 kişi yaralandı. Olay yerine çok sayıda ambulans sevk edildiği bildirildi. Patlama sonucu çıkan yangının ise itfaiye tarafından söndürüldüğü belirtildi.

TEZCAN GALVANİZDEN ATILAN İŞÇİLER

DİRENİŞTE

19 Kasım 2008

Kocaeli'de Tezcan Galvaniz'den önceki akşam işten atılan 38 işçi, çıkartıldıklarını duydukları andan itibaren Birleşik Metal-İş Sendikası ile direnişe başladı. İşçiler makinelerinin başına dönene kadar direnişlerinin süreceğini söyledi

Dünya çapında yaşanan ekonomik krizi bahane ederek işçi kıyımına başlayan işverenler her gün yeni işçilerin işlerine son veriyor. Önceki akşam Kocaeli'de metal doğrama işleri üreten Tezcan Galvaniz'de işten çıkarılan 38 işçi, fabrikada Çalışma Bakanlığı'ndan yetki bekleyen Birleşik Metal-İş Sendikası ile birlikte direnişe başladı. Önceki akşam saat 18.00'de başlayan direnişte işçiler, işlerine dönene kadar direnişlerini sürdüreceklerini kaydetti. 400 kişinin çalıştığı fabrikada kalan işçiler arkadaşlarına destek olmak için vardiya çıkışlarında evlerine gitmeyerek direnişi büyütüyor. Saban vardiyası çıkartılan işçilere destek vermek için sabah erkenden geldiği fabrikada işe giriş saatinde fabrikanın güvenlik güçleri tarafından uzun süre içeri alınmadılar.

FORD OTOSAN DA ÜRETİME ARA VERDİ

16 Kasım 2008

Ekonomik krizin somut etkileri Türkiye'de iyice hissedilmeye devam ediyor. Özellikle otomotiv işkolunda ve otomotiv işkolunu destekleyen yan sanayilerde krizin etkileri hissediliyor. Kocaeli'nin Gölcük İlçesi'nde faaliyet gösteren Ford Otomotiv Sanayi AŞ'de (OTOSAN) 13-26 Kasım tarihleri arasında üretime ara verildi. Yapılan açıklamada talepteki düşüş nedeniyle üretime ara verildiği belirtildi. Ford Otosan'ın Kocaeli'ndeki fabrikasında çalışan 6 bin 400 işçi de ücretsiz olarak izne çıkarıldı. Fabrika'da çalışan mühendislerin bir çoğunun da zorunlu yıllık izne çıkarıldığı öğrenildi. □

Mahmut Murat ÖRDEKÇİ

1972 Adıyaman Besni doğumlu olan yoldaşımız, emekçi bir ailenin çocuğu olarak genç yaşlarda devrimci mücadeleyle tanıştı. 1994 yılında tutuklandı ve idam istemi ile yargılandı.

1996 Yılındaki Ölüm Orucu eylemine de katılan M.Murat Ördekçi, 19 Aralık 2000 günü, Bayrampaşa Zindanı'nda yapılan katliamda, vurularak katledildi.

Yoldaşımızın cenazesi devlet tarafından kaçırılarak İstanbul Kanarya'da toprağa verildi.

M.MURAT ÖRDEKÇİ 19 ARALIK 2000

Yoldaşlar

Gelin bakın

Hiç böyle kusursuz bir huzur görmediniz

Öyle rahat, öyle temiz

Sanki ölüm değil Nisan yağmuru bu yağın

Kış başlangıcından bahara bakan

Bekliyor senden önce gidenlerimiz

Bekliyor Agit, bekliyor Deniz.

Al götür bu öpücüğü gözlerinde

Paylaştır hepsine

Sevgilerimizi söyle sabırsızlanmasınlar

İşimizi bitirip geleceğiz

Ve sana söz ortağım, binlerce yemin

Kucaklaşma anı geldiğinde

Kaçırmayacağım gözlerimi hiçbir yere

Aynı şimdi baktığım gibi

Huzurlu ve temiz

Ve insanlığımıza sadakatin gururuyla

Genişçe açılmış gözlerle

Yani yoldaşça bakacağım gözlerinin içine...

ZINDANLARI YIKACAK

ZAFERİ BİZ KAZANACAĞIZ!

